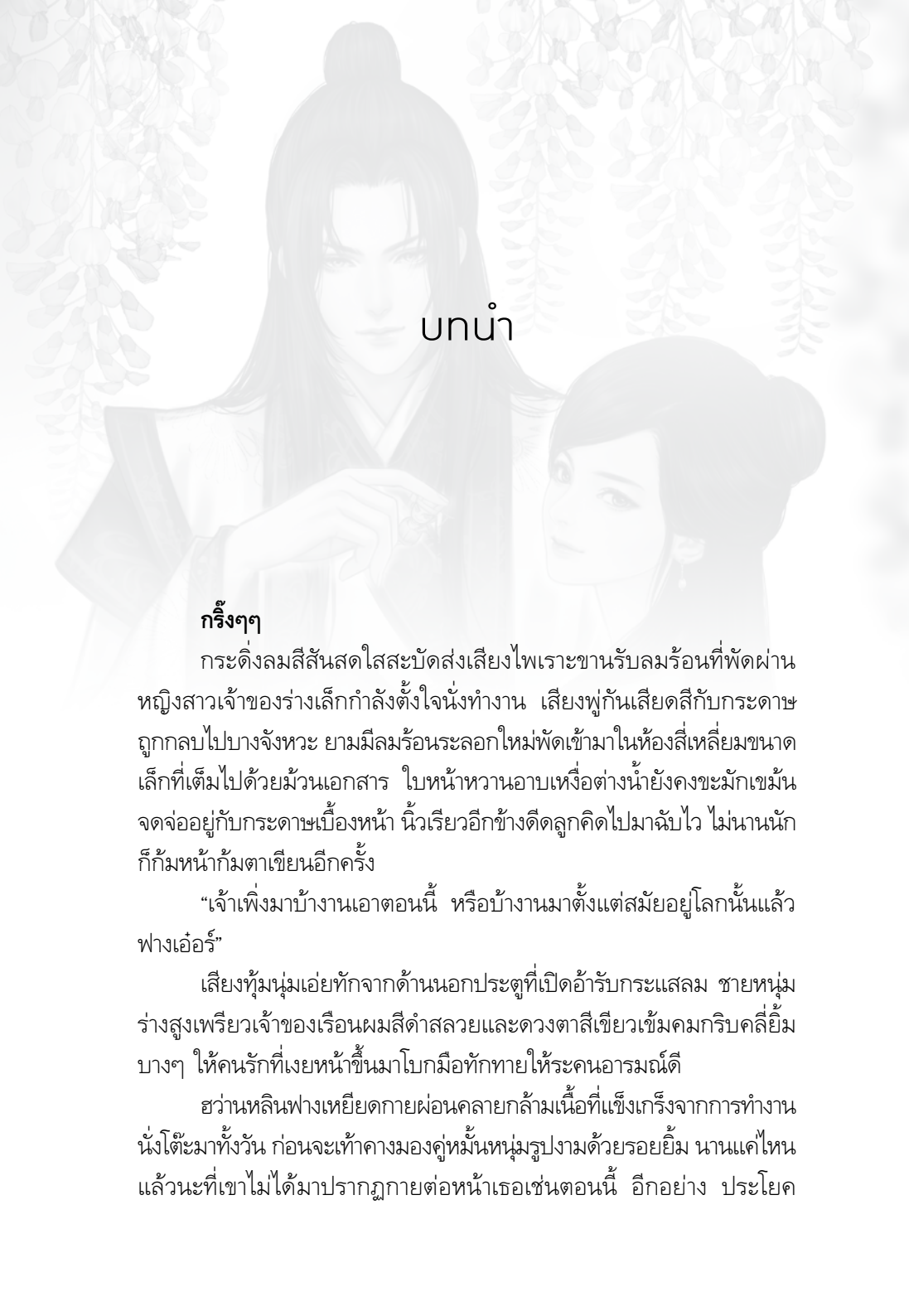

บทนำ

กริ่งๆๆ

กระดิ่งลมสีสนัดไสสะบัดส่งเสียงไพเราะชวนรับลมร้อนที่พัดผ่าน หญิงสาวเจ้าของร่างเล็กกำลังตั้งใจทำงาน เสียงพู่กันเสียดสีกับกระดาษ ถูกกลบไปบางจังหวะ ยามมีลมร้อนระลอกใหม่พัดเข้ามาในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กที่เต็มไปด้วยม้วนเอกสาร ใบหน้าหวานอบเหงื่อต่างน้ำยังคงชะม่มะมนัน จดจ่ออยู่กับกระดาษเบื้องหน้า นิ้วเรียวอีกข้างดีดลูกคิดไปมาฉับไว ไม่นานนัก ก็ก้มหน้าก้มตาเขียนอีกครั้ง

“เจ้าเพิ่งมาทำงานเอาตอนนี้ หรือทำงานมาตั้งแต่สมัยอยู่โลกนั้นแล้ว ฟางเออร์”

เสียงทุ้มทุ้มเอ่ยทักจากด้านนอกประตูที่เปิดอ้ารับกระแสลม ชายหนุ่มร่างสูงเพรียวเจ้าของเรือนผมสีดาสวยและดวงตาสีเขียวเข้มคมกริบคลี่ยิ้มบางๆ ให้คนรักที่งดยหน้าขึ้นมาโบกมือทักทายให้ระคนอารมณ์ดี

ฮว่านหลินฟางเหยียดกายผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่แข็งเกร็งจากการทำงาน นั่งโตะมาทั้งวัน ก่อนจะเฝ้าคางมองคู่หมั้นหนุ่มรูปงามด้วยรอยยิ้ม นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาไม่ได้มาปรากฏกายต่อหน้าเธอเช่นตอนนี้ อีกร้อยปี ประโยค

แบบนี้ไม่ว่าไรก็คงมีเพียงเขาคนเดียวในโลกนี้ที่ถาม เพราะบุรุษตรงหน้าเป็น
คนเดียวที่รู้ความลับของเธอ ว่าเธอหาใช้คนของโลกนี้ตั้งแต่ต้นไม่ มิรู้ว่เพราะ
เขาซี้เกียจจะโพนทนาเรื่องของเธอ หรือเพราะคิดว่าถึงพูดไปอย่างไรก็ไม่
มีคนเชื่อกันแน่ ตั้งแต่วันที่รู้เรื่อยมาจนถึงวันนี้ เขาจึงไม่เคยพูดเรื่องนี้ยามมี
คนอื่นอยู่ด้วยแม้แต่ครั้งเดียว

“ไม่ดีใจหรือที่ว่าที่พระชายาของท่านเอาการเอางานถึงเพียงนี้”

“มิใช่คิดเอาพระทัยเสด็จพ่อข้าอยู่หรือ” ร่างสูงยืมน้อยๆ เย้าเหย้ยคู่หมั้น
สาวที่ดวงตาฉายชัดว่าไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเขาสักนิด

“ฮ่องเต้คงมีใครสนพระทัยเรื่องหุยมหิมพรรคนี่เสียเท่าไรกระมัง”

ไปเสียยียาง หรือรู้จักกันในนาม องค์ชายเก๋า ยืมรับเสียงน้อยๆ ของ
คู่หมั้น ในเมื่อถือโอกาสด้วยกระเบื้องสีมุกบรรจุก้อนวุ้นสีดำราดด้วยน้ำตาล-
ทรายแดงหน้าตาน่ากิน เหมาะเป็นของหวานชั้นดีในวันที่อากาศร้อนเช่นนี้
จากนั้นก็เดินไปหาร่างเล็กซึ่งเพิ่งสังเกตสิ่งที่อยู่ในมือของเขา ก่อนจะวางไว้
เบื้องหน้าหญิงสาวที่รีบกวาดงานให้พ้นทาง ท่าที่เห็นเรื่องกินเป็นเรื่องใหญ่
เช่นนี้ทำให้ร่างสูงอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ ขณะหลุดตัวนั่งตรงข้ามอีกฝ่าย
ที่แวตาทอประกายระยิบระยับขอบใจกับของหวานคลายร้อน

“หรือเสด็จพ่ออาจชอบเจ้ามากจนอดไม่ได้ที่จะแกล้งเหย้าเจ้าเล่น”

หลินฟางได้ยื่นคำปลอบถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ พลางเอ่ยด้วย
น้ำเสียงเหนื่อยหน่ายยิ่งกว่าเดิม แม้จะมีของกินดับร้อนของโปรดมาวางไว้
ตรงหน้า

“ข้าไม่อยากจะฮ่องเต้ชอบข้าแบบนี้เลย”

“อย่าคิดมาก เจ้ากินเสียหน่อยเถอะ อากาศร้อนเช่นนี้ทำให้กระหาย
ได้ง่าย”

“กระหาย...อะไรหรือ” หลินฟางเห็นว่าที่พระสวามีผู้น่ารักเป็นห่วงตน
จึงแสร้งกระเซ้าด้วยการเว้นวรรคคำให้อีกฝ่ายเติมคำในช่องว่าง

มือใหญ่ที่กำลังตักวันสีดำเข้าปากชะงักไปทันใด ดวงตาคู่คมเบือนจากของหวานขึ้นมาสบกับดวงตากกลมโตที่ห่อประกายแวววาวเข้าแห่ร่ากับต้องการให้เขาพูดคำบางคำออกมา ไม่นั่นใจนักเพราะนางมีนิสัยเช่นนี้อยู่แล้วหรืออากาศร้อนจนเพี้ยนไปกันแน่ ถึงได้พูดจาสองแง่สองง่ามชวนให้คิดเช่นนั้น

“แล้วเจ้ากระหายอะไรอยู่ล่ะ”

“นั่นสินะ บางทีอาจเป็น...” หญิงสาวจงใจเว้นวรรคขณะส่งยิ้มแฝงความนัยให้ชายหนุ่มที่ไม่ได้เห็นหน้ามาเกือบเจ็ดวัน แล้วเสริมทำเป็นตัดบทราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มขยับกายเข้ามาใกล้จนกลิ่นความร้อนจากร่างของเขาลอยมากระทบผิวของตน

“น้ำเย็นๆ กระมัง”

“อย่างนั้นหรือ ข้าคิดว่าบางทีเจ้าอาจต้องการมากกว่าน้ำเย็นๆ นะ” เสียงนุ่มแฝงความเจ้าเล่ห์ไว้อย่างเหลือล้นเอยกับร่างเล็กที่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วตักของหวานเข้าปาก ทว่าร่างนั้นต้องแข็งทื่อเมื่อนิ้วสากของคู่หมั้นหนุ่มที่จู่ๆ ก็ไล่ไปตามริมฝีปากอ้อมแดงราวกับต้องการยั่วยวนคนที่ก่อไฟไว้แล้วโยนมันทิ้งไปอย่างหน้าด้านๆ

เค็ริง!

เสียงโลหะกระทบกับพื้นอย่างแรงเพราะความเหม่อลอยของผู้ถือซึ่งบัดนี้กำลังแสวงไข่มุ่ยอ้อนหวาน แม้ในใจจะสาปแช่งมือไม้ของตัวเองที่อ่อนเปลี้ยไม่รู้รู้เวลา

“ขอประทานอภัย”

การก่อกวนมาพร้อมกับโหมสเคราะห์ ที่แม้จะแต่งงานไปแล้วแต่ยังคงเสน่ห์เย้ายวนไว้ได้อย่างเหลือล้น ไม่เกรงใจสามีน้ำแข็งของตนแม้แต่น้อย ใบหน้าที่มักซ่อนไว้ใต้หน้ากากยามปฏิบัติหน้าที่คลิยืมหวานหยดย้อยให้สหายรักที่มองมายังนางด้วยความประหลาดใจ จะไม่ให้ประหลาดใจก็กระไรอยู่ คนอย่างนางที่กลัวคู่หมั้นของสหายจนหากไม่มีเรื่องจำเป็นอันใดก็ไม่ขอเสวนา

หรือข้องเกี่ยวกับ วันนั้นก็กลับหาญกล้ามาขัดจังหวะสำคัญเสียได้

“เหวินเพ่ย” หลินฟางเรียกเพื่อนรักที่จิตใจเข้ามาขัดจังหวะเข้าด้ายเข้าเข็มได้อย่างพอดีพอดี

“ไม่เจอกันนานนะสหาย”

เสียงหวานใสเอื่อยทักทาย แต่มีจิตเดินเข้าไปใกล้ทั้งสอง ซึ่งหนึ่งในนั้นกำลังจ้องมองมายังผู้มาใหม่โดยไม่วางตา หากเป็นบุรุษอื่นที่มักมองนางด้วยความเสน่หาคงทำให้เสียนเหวินเพ่ยรู้สึกดีมากกว่านี้ ไม่ใช่สายตาที่ต้องการจะฆ่าให้ตายเช่นนี้ แม้จะมาจากบุรุษรูปงามก็มิอาจทำให้นางรู้สึกดีได้จริงๆ

“หวังว่าจะมีคำอธิบายดีๆ” เสียงเย็นชาแตกต่างจากเสียงนุ่มอ่อนโยนที่เคยใช้คุยกับคนรักราวฟ้ากับเหวนั้น ทำให้ผู้มาเยือนขนลุกและถอยหลังไปอีกสามก้าว ใจก็สับสนตัวเองไม่พอ ยังเผื่อแผ่ไปให้สหายรักที่หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ เพราะขบขันกับท่าทีของนาง

“แน่นอนเพคะ มิเช่นนั้นหม่อมฉันมิบังอาจ”

“มีเรื่องอะไรหรือ” หลินฟางถามสหายผู้หวาดกลัวคู้หมั้นของเธอ ทว่ามาวันนั้นก็กล้าเข้ามาขัดจังหวะ เกรงว่าคงไม่ใช่เรื่องใหญ่ระดับธรรมดา

“องค์หญิงจากแคว้นตี่มาถึงแล้ว” โฉมละครญตอบ ทว่าสายตาเหล่มองไปยังใบหน้าคมเข้มที่ปรากฏรังสีทะมึนไปชั่วขณะ ต่างจากสหายของนางที่หนึ่งคิดไปลักพัก ก่อนจะถามนางด้วยรอยยิ้มบางๆ

“มีคำสั่งลงมาอย่างไรบ้าง”

“คนที่ถูกส่งเข้าตำหนักองค์ชายสี่ ส่วนคนน้องเข้าตำหนักองค์ชายห้า”

กระทั่งตอนนี้เหวินเพ่ยก็ยังคงเว้นระยะห่างไว้อย่างชัดเจน แม้จะเห็นรอยยิ้มขบขันของสหายรักก็มิคิดจะเข้าไปเล่นหัวแกล้งเช่นปกติ เมื่อคนรักผู้น่ากลัวของสหายยังคงมองนางนิ่งเช่นนี้ ดูท่าองค์ชายหนุ่มผู้ควบตำแหน่งแม่ทัพอสูรแห่งแดนบูรพาจะยังไม่คลายความไม่พอใจที่นางบังอาจมาขัดจังหวะ ส่วนสหายผู้น่ารักก็ตักของหวานเข้าปากมิได้สนใจใคร่รับรู้บรรยากาศที่คู้หมั้นแผ่ออกมาแม้แต่น้อย และยังถามสืบต่อไปด้วยความสงสัยเต็มที่

“ฝ่าบาททรงหวาดระแวงถึงเพียงนั้น”

“ไม่น่าสงสัยอย่างนั้นหรือ” เหวินเพ่ยรีบทวนความสำคัญที่นางมาวันนี และชี้ให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องใหญ่มากเพียงใด

“นั่นสินะ มีข่าวมีข่าวลือว่าจะยกทั้งสองให้องค์ชายเก้าหรือหกหรือ เช่นนี้องค์ชายเก้าคงเสียพระทัยแย่” หญิงสาวตักของหวานเข้าปากไปก็กระซำคู่มั่นของตนไปพลาง บรรยากาศที่เคยตึงเครียดจึงผ่อนคลายลงบ้าง เหวินเพ่ยที่หยุดหายใจไปสักพักเพราะบรรยากาศกดดันจึงได้มีโอกาสหายใจหายคอ แม้อยากจะสาปแช่งสหาย แต่ก็อดไม่ได้ที่จะขอบคุณที่ช่วยคลายบรรยากาศกดดันจนฆ่าตัวตายให้นางได้

“องค์ชายเก้าคงไม่เสียพระทัยหรอก มีคนเดียวที่มีเรื่องให้ปวดหัวพอแล้ว” เสียงทุ้มต่ำของบุรุษเพียงหนึ่งเดียวเอ่ยกับหญิงสาวข้างกายที่กำลังละเลียดของหวานอย่างเชื่องช้า

“ข้าเห็นด้วย อีกอย่าง ของใคร ใครก็หวงละนะ” หลินฟางพยักหน้าเห็นดีเห็นงามไปด้วย ส่วนผู้ชมอย่างแซกผู้มาเยือนเริ่มรู้สึกถึงความเหงา เมื่อคนมีคู่กำลังแสดงความรักต่อกันอย่างโจ่งแจ้ง โดยไม่เห็นห้วงงาที่มีได้พาสามาด้วยแม้แต่บ่อย กลับไปเห็นที่จะต้องหาเวลาส่วนตัวให้สามีน้าแข็งบ้างเสียแล้ว

“ฝ่าบาทส่งไปให้สองคนนั้นเช่นนี้คงมีเหตุผลอยู่ไม่น้อย เหวินเพ่ย เจ้ามีความเห็นอย่างไร” หลินฟางวกกลับเข้าเรื่องเดิมอย่างชำนาญ ก่อนจะถูกกระแสความหวานพาออกนอกเรื่องไปจนรู้ไม่กลับ

“บางทีทางนั้นอาจไม่ยอมรามือง่ายๆ จึงส่งสององค์หญิงมาเป็นสายลับก็เกินไปได้น้อย”

“เป็นไปได้ ครานี้คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่เกี่ยวกับข้า อย่างไรก็ตามจะแต่งเป็นสะใภ้ตระกูลเดียวกัน คงต้องหาโอกาสไปคารวะเสียหน่อย”

ดวงตากลมโตลึบตึกลของเหวินเพ่ยมองสหายรักที่โคลงตัวกล่าวด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ พลางนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งปีก่อนซึ่งไม่ชวนให้น

หัวเราะตามไปด้วย

มิใช่พวกมันหรืออย่างไรเจ้าถึงเกือบเอาชีวิตไม่รอด มิใช่พวกมันหรืออย่างไรเจ้าถึงสูญเสียของรัก มิใช่เพราะพวกมันหรืออย่างไรของเจ้าจึงไม่อาจกลับมาใช้การได้ดังเก่า มิใช่เพราะพวกมันหรืออย่างไรที่ร่วมมือกับน้องจึงจอกนั้นจนทำให้เจ้าเกือบเสียทุกอย่างที่เจ้ามี

ถึงจะแสวงยืมสติเสียดังใด แต่ความรู้สึกในวันนั้น วันที่เจ้าโดนทรมาณเจียนตายเพื่อปกป้องคนที่เจ้ารัก ความหวาดกลัวในตอนนั้นคงไม่มีทางจางหายไป ต่อให้แกร่งแค้นใจก็ยังคงเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีจิตใจ สหายของข้า

ขณะเหินห่างจมอยู่กับความคิดของตัวเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจุดกระชากกลางนางออกจากห้วงอดีตกลับสู่ปัจจุบัน และภาพที่ปรากฏแก่สายตาหาใช่สหายรักที่นอนหลับตาหายใจราวยรินอยู่บนเตียงโดยที่ตนทำอะไรไม่ได้ แต่กลับเป็นภาพองค์ชายกำลังเกี่ยวบอญของหลินฟางตัดหู ก่อนจะใช้หัวง้าวของนิ้วชี้กับนิ้วกลางคืบและออกแรงบีบจมูกรึ้นเบาๆ แล้วส่ายไปส่ายมาเชิงมันเขี้ยว

“บรรดาองค์ชายมีชายาและสนมมากมาย เจ้าไม่จำเป็นต้องการะให้ครบทุกคนหรอก และไม่มีเรื่องจำเป็นใดๆ ที่เจ้าต้องทำด้วยเช่นกัน”

หลินฟางบัดมืออีกฝ่ายออกไปหน้าขึ้นสีเล็กน้อยเมื่อคู้หมั้นเหยยเธอเล่นต่อหน้าสหายรัก ปากก็ตอล้อตอเถียงเขาพอเป็นพิธีเพื่อกลบความกระดากอายที่เกิดขึ้น “ข้าเองก็ควรผูกมิตรคนไว้หน่อยไม่ใช่หรือ”

“ผูกมิตรกับคนยอมอดอยู่หรือ แต่น่าเสียดายที่ที่เจ้าพูดถึงนั้นมันมีแต่สิ่งสาลาต์ว์”

ทั้งหลินฟางและเหินห่างได้ยินประโยคโต้ตอบก็รู้สึกขบขันกับความปากร้ายขององค์ชายหนุ่มหน้าตาย เหินห่างพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่หลุดหัวเราะ ต่างจากสหายรักที่หัวเราะพรวดออกมา ปราศจากความเกรงใจเจ้าของประโยค พลังรับคำของว่าที่พระสวามีด้วยความขบขัน

“ถ้าเช่นนั้น ข้าคงได้แต่ทำตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเช่นท่านเสียแล้ว”

ขณะเดียวกันที่ตำหนักอันเจียบสงบขององค์รัชทายาท นคราณนาง หนึ่งก้าวลงมาจากรถม้าและยืนนิ่งอยู่หน้าประตูตำหนักบานใหญ่ด้วยดวงตาที่อ่านไม่ออก โคมงามสุดทวยหาใจเข้าลึกๆ มองสำรวจสถานที่ที่จะกลายเป็นบ้านหลังใหม่หลังจากถูกขับหัวส่งมาจากบ้านเกิด ก่อนจะเดินผ่านประตูเข้าไป

“พวกเรากำลังรอเจ้าอยู่พอดี”

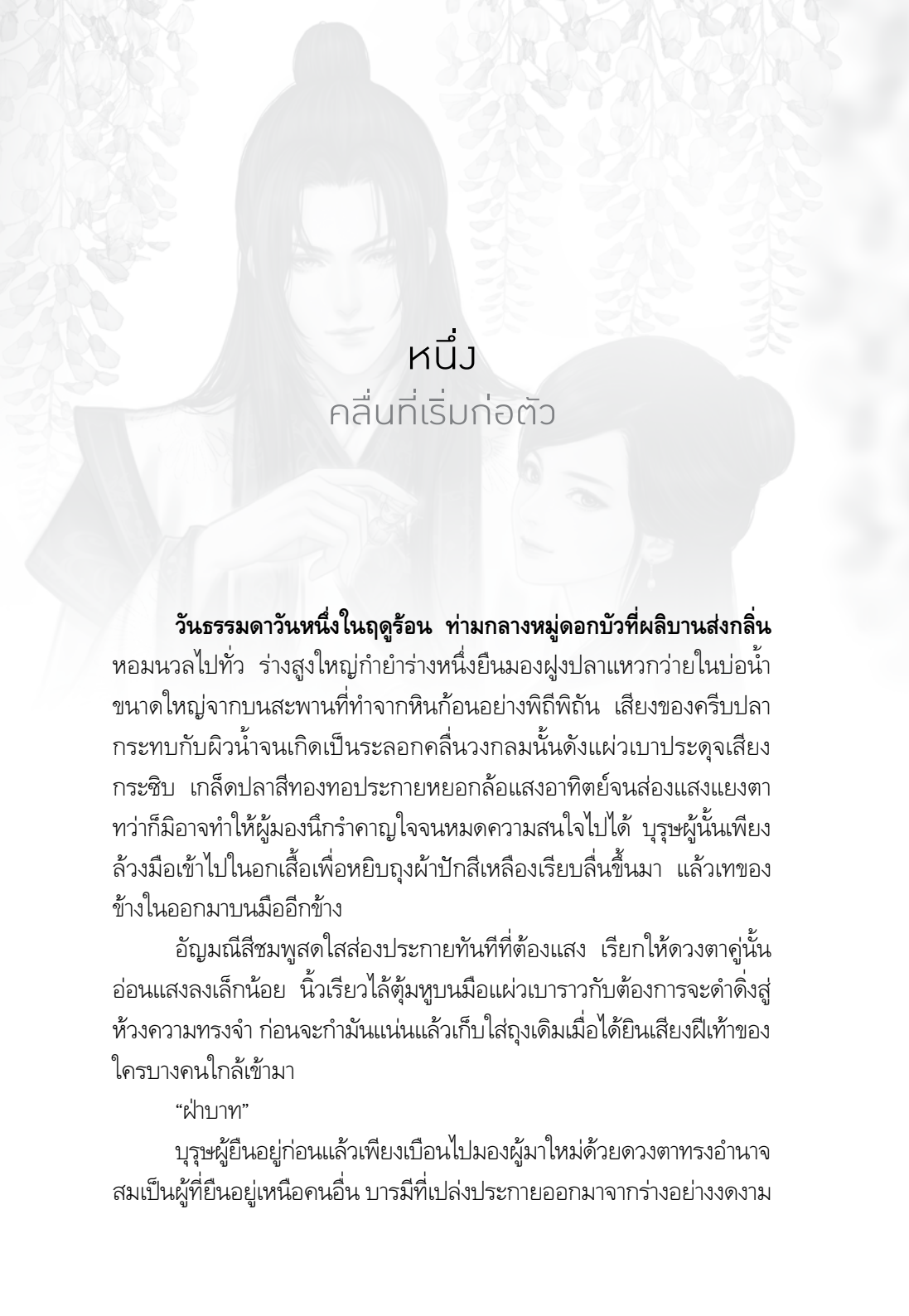
องค์หญิงต่างแคว้นสะดุ้งตกใจกับเสียงท่มที่ดังขึ้นพร้อมการปรากฏตัวของบุรุษ หรืออาจเป็นสตรีผู้หนึ่ง แม้จะอยู่ในชุดบุรุษแต่รูปร่างเพรียวบาง รวมถึงใบหน้าสวยหวานดุจอิสตรีที่มีรอยยิ้มสลایความระแวงระวังนั้นทำให้นางสับสนเพศของคนตรงหน้า เขาคนนั้นแผ่รังสีความเป็นมิตรรอบกาย ประหนึ่งโลกนี้ทั้งใบคือสหาย แวดตาแสนจะจริงใจและงดงาม ไม่ต่างจากคำเชิญให้วางใจและเชื่อว่าคนตรงหน้าเป็นคนดีมากพอที่จะถวายหัว ให้ได้สลایความตึงเครียดตลอดการเดินทางที่ผ่านมาให้เด็กสาวคนหนึ่งได้ไม่ยาก

“ยินดีต้อนรับสู่แคว้นชีว องค์หญิงเยียนฉิงอ๋แห่งแคว้นตี”

เมื่อฮ่องเต้ผู้ไม่เคยสนพระทัยในศึกชิงบัลลังก์ของเหล่าพระโอรสเริ่ม เดินหมากในกระดานของตัวเอง

เหล่า ‘ราชันย์’ จะต้อง ‘ราญ’ เพื่อลิต ‘รอน’ ศัตรู

มือของพวกเขาจะต้องเป็นเลือดกันอีกเท่าไรถึงจะชิงตำแหน่งราชันนี้ได้

หนึ่ง คลื่นที่เริ่มก่อตัว

วันธรรมดาวันหนึ่งในฤดูร้อน ท่ามกลางหมู่ดอกบัวที่ผลิบานส่งกลิ่นหอมวลไปทั่ว ร่างสูงใหญ่กำยำร่างหนึ่งยืนมองฝูงปลาแหวกว่ายในบ่อน้ำขนาดใหญ่จากบนสะพานที่ทำจากหินก้อนอย่างพิถีพิถัน เสียงของครีบบลากระทบกับผิวน้ำจนเกิดเป็นระลอกคลื่นวงกลมนั้นดังแผ่วเบาประดุจเสียงกระซิบ เกล็ดปลาสีทองทอประกายหยอกล้อแสงอาทิตย์จนส่องแสงแยงตา ทว่าก็มีอาจทำให้ผู้มองนี้รำคาญใจจนหมดความสนใจไปได้ บุรุษผู้นั้นเพียงล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อเพื่อหยิบถุงผ้าปักสีเหลืองเรียบลื่นขึ้นมา แล้วเทของข้างในออกมาบนมืออีกข้าง

อัญมณีสีชมพูสุดใสส่องประกายทันทีที่ต้องแสง เรียกให้ดวงตาคู่นั้นอ่อนแสงลงเล็กน้อย นิ้วเรียวยาวได้ตมทุบนมือแผ่วเบาราวกับต้องการจะดัดงูหัวงความทรงจำ ก่อนจะกำมันแน่นแล้วเก็บใส่ถุงเดิมเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนใกล้เข้ามา

“ฝ่าบาท”

บุรุษผู้นั้นอยู่ก่อนแล้วเพียงเบือนไปมองผู้มาใหม่ด้วยดวงตาทรงอำนาจสมเป็นผู้ที่ยืนอยู่เหนือคนอื่น บารมีที่เปล่งประกายออกมาจากร่างอย่างงดงาม

นั่น แม้จะไม่สวมฉลองพระองค์สีทองก็มีอาจมีผู้ใดกล้าเสียมารยาท

“ฝ่าบาท เหล่าขุนนางมารอที่ท้องพระโรงแล้วพะย่ะค่ะ”

“ให้องค์รัชทายาทเข้าร่วมแทนแล้วกัน” พระสุรเสียงทุ้มใหญ่ตรัสออกมา ก่อนเบือนสายพระเนตรกลับไปยังฝูงนกเป็ดน้ำที่ว่ายเคียงคู่กันราวกับไม่คิดแยกจากกันไปไหน

ท่าทีที่ไม่แยแสต่อการประชุมครั้งสำคัญทำให้ข้ารับใช้อย่างล่าถองงกแทบรำให้ พยายามนึกหาเหตุผลอันดีมาน้อมนำฝ่าบาทให้เข้าร่วม เนื่องจากหนึ่งในประเด็นใหญ่สำหรับการประชุมครั้งนี้มีเพียงฝ่าบาทพระองค์เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ตัดสินพระทัย หากให้องค์รัชทายาทไปแทนก็เกรงว่าสุดท้ายก็ต้องรอฝ่าบาทลงความเห็นซึ่งจะทำให้เรื่องล่าช้าไปอีก

“ฝ่าบาท แต่ครั้งนี้เป็นหัวข้อที่พระองค์พระราชทานมงคลสมรสให้องค์ชายเข้ากับท่านก๊วยอิง¹ นะพะย่ะค่ะ”

ล่าถองงกกล่าวด้วยความเป็นกังวล ทั้งขว้อลือมากมายที่ตนเพิ่งทราบและท่าที่ราชสำนักนั้นอีก แม้ฝ่าบาทจะประกาศรับว่าจะพระราชทานมงคลสมรสให้ข้าราชการหญิงผู้สร้างคุณงามความดีไว้มากมายกับองค์ชายแม่ทัพผู้รักสันโดษ แต่เมื่อสามวันก่อนพระองค์เพิ่งประกาศฤกษ์มงคลสมรสที่จะมีขึ้นในเดือนหน้าให้แก่ทั้งสอง ร้อนถึงบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ที่ออกมาถกเถียงกันเรื่องอำนาจของตระกูลฮว่านในราชสำนักว่าเหมาะสมแล้วหรือที่จะปล่อยให้ม้ออำนาจถึงเพียงนี้ หรือแท้จริงแล้วพยายามปกป้องผลประโยชน์ของตัวเองที่อาจเสียไปเท่านั้น

ดวงพระเนตรสีน้ำหมึกทอดพระเนตรร่างของขันทีคอนสทิทเรียบนิ่ง ล่าถองงกเข้าใจความหมายนายเหนือหัวของตนดีรับขยายความไม่คิดชักช้าถ่วงเวลาแต่อย่างใด เมื่อฝ่าบาทเริ่มให้ความสนพระทัยกับเรื่องนี้

“ฝ่าบาท บรรดาขุนนางคิดว่ามันเร็วเกินไปที่จะจัดงานมงคล ทั้งที่เพิ่ง

¹ ตำแหน่งข้าราชการหญิงของฮว่านหลินฟางที่ปรากฏเฉพาะในเรื่อง

พันการไว้ทุกข์ให้โห่โงงโห่โง่ไป และอีกหลายฝ่ายไม่เห็นด้วยที่จะให้สตรีอายุมากเพียงนั้นมาเป็นพระชายาเอกขององค์ชายเก่า บางส่วนกลัวการระส่ำระสายของบัลลังก์ที่พระองค์ยอมให้คนตระกูลฮวันนามีอิทธิพลในราชสำนัก”

ฮองเต้หรีพระเนตรลงอย่างจับผิดสถานการณ์ที่เกิดขึ้น อายุมากเกินไป? เร็วเกินไป? สรุปละช้าเกินไปหรือเร็วเกินไป มิใช่ว่าสองคนนั้นรู้จักกันมาเนิ่นนานแล้วหรือ เพราะมีแต่เรื่องยุ่งๆ ถึงยังไม่ได้แต่งงานมิใช่หรืออย่างไร ถ้าคิดว่าเร็วเกินไปที่จะจัด เหตุใดจึงไม่คัดค้านตั้งแต่งานมงคลขององค์ชายสี่และองค์ชายห้ากับองค์หญิงต่างแคว้นเล่า หรือคิดจะลงดีกับอำนาจของเรา

“เดี๋ยวนี้พวกขุนนางกล้ากันมากขึ้นเยอะเลยนะ ถึงกล้าวิพากษ์วิจารณ์การตัดสินใจของเรา...เห็นที่ปักหลังมานี้เราคงใจดีมากไปหน่อย”

พระสุรเสียงเรียบนิ่งราวกับมิได้คิดเอาความไม่อาจทำให้ล่ายกงกงใจสงบลงได้ เมื่อบรรยากาศเย็นเยือกแผ่ออกมาสวนทางกับท่าทีนิ่งเฉย เสียงแผ่น้ำจากปึกของนกเปิดน้ำตีกระทบผิวน้ำทำให้ล่ายกงกงที่ยืนเหม่อตกละดุ้งสุดตัวได้ไม่ยาก ทว่าพระพักตร์ของฮองเต้กลับยังคงทอดพระเนตรไปที่นกเปิดน้ำเหล่านั้น ราวกับมันน่าสนใจมากกว่าขุนนางนับร้อยที่รอคอยพระองค์เข้าร่วมการประชุม

“เจ้ามีเรื่องอะไรที่ยังไม่ได้กล่าวอีก”

“ฝ่าบาท ตอนนี้ในเมืองหลวงกำลังลือกันไปทั่วว่า...ท่านก๊วยอิงคบผู้ชายซ้ำซ้อน ทั้งยังสงสารองค์ชายเก่าที่ถูกว่าที่พระชายาสวมเขาอีกด้วย”

ล่ายกงกงไม่ประหลาดใจที่จู่ๆ นายเหนือหัวจะตรัสถามเช่นนั้น แต่ก็อดเป็นกังวลกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ ทว่าเมื่อลอบมองดวงพระเนตรสีน้ำหมึกที่ทอดประกายวบคล่ายถูกใจบางสิ่ง ขนทั้งตัวพลันลุกพ่นเป็นเกลียว ความหนาวเย็นแล่นไปตามไขสันหลัง แม้ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องที่ลือกันนั้นจริงเท็จเพียงใด แต่ใจก็อดนึกสงสัยการกระทำของคนนั้นไม่ได้

“ฮวันหลินฟางหนอฮวันหลินฟาง”

พระสุรเสียงเจือความขบขันดังขึ้นราวกับอารมณ์หมองมัวจากท่าทีของ

พวกขุนนางจางหายวับไปทันทีเมื่อได้ยินเรื่องนี้ การเห็นความเดือดร้อนของเด็กน้อยคนนั้นไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้งก็จะทรงพระสรวลได้ไม่ยาก เด็กประหลาดที่อยู่เฉยๆ ก็มีเรื่องวิ่งเข้าหาตัวจนน่าขบขันยิ่ง แลการตอบโต้ของนางยิ่งน่าชมไปใหญ่ เรื่องน่าสนุกแบบนี้เห็นทีถ้าไม่ติดตามก็คงน่าเสียดาย

“ใครเป็นคนปล่อยข่าว”

“ฝ่าบาท กระหม่อมขอบังอาจทูลถามว่าเหตุใดพระองค์ถึงคิดว่าเป็นเพียงการใส่ความ” ล่ายกงกงอดไม่ได้ที่จะถาม เหตุใดโอรสแห่งสวรรค์ถึงไม่สงสัยหรือเชื่อข่าวลือนั้น ทั้งที่หากเป็นสตรีอื่นคงให้ไปลากตัวมาสอบสวนแล้วแท้ๆ ไหนจะท่าทีสนอกสนใจเต็มที เสมือนว่าไม่ต้องการปล่อยให้คลาดสายตา นี่มันอะไรกัน

“เจ้าคิดว่าท่านก๊วยอิงของพวกเจ้าเป็นคนเช่นไรกัน” ฮองเต๋ยย้อนถามเพียงประโยคเดียวระหว่างรอให้อีกฝ่ายที่น่าจะยังไม่ไปสืบหาต้นตอข่าวลือกลับไปหาข่าวเสีย เรื่องแบบนี้ไม่ควรรอช้า รีบไปสืบมาสสร้างความบันเทิงใจให้เราแทน เรื่องในวังอันน่าเบื่อหน่ายนี้เสียที แม้อยากจะทรงพระสรวลให้ดังลั่น แล้วส่งคนไปเรียกตัวข้าราชการหญิงที่ว่ามานั่งฟังสถานการณ์อย่างใกล้ชิด ทว่าก็ทราบดีว่าหากเรียกตัวมาในตอนนี้อะไรจะเป็นเช่นไร

“กระหม่อมจะรีบส่งคนไปสืบพะย่ะค่ะ”

“ดี และอย่าลืมไปตามมองคร้ชทายาทเข้าประชุมแทนเราด้วยล่ะ”

โอรสแห่งสวรรค์ตรัสเพียงเท่านั้นก็กลับเข้าสู่โลกส่วนตัวอีกครั้ง โดยไม่ลืมที่จะแผ่บรรยากาศไม่ให้คนเข้ามายุ่ง ชนที่คนสนิทจึงทำได้เพียงทำความเคารพและเดินคอตกจากไป เมื่อผู้มาเยือนจากไปแล้วฮองเต๋ยจึงทรงพระสรวลออกมาด้วยความขบขัน

เด็กนี่มันอะไรกัน จะทำอะไรก็มีแต่คนขัดขวาง เพียงจะแต่งงานยังอุตสาห์มีเรื่องมาขัดขวางอีกจนได้ โอรสแห่งสวรรค์กลั้นพระสรวลเสียจนพระอัสสุชลเอ่อล้นขอบพระเนตร

เยว่เออร์ เราว่าหากเจ้ายังอยู่เจ้าคงถูกใจลูกสะใภ้คนนี้เป็นแน่ แต่ว่า

ก่อนหน้านี้โน้สของพวกเราจะต้องออกแรงนิดหน่อย

ลูกแก้ว เจ้าจะปกป้องผู้หญิงที่เจ้ารักน่ะได้หรือไม่ แล้วฮวันหลิน- ฟางจะจัดการกับปัญหาเหล่านี้อย่างไร แต่อย่างไรพวกเจ้าควรรีบหน่อย เพราะหลังจากนี้คงมีเรื่องสนุกมากกว่านี้รอคอยพวกเจ้าอยู่อย่างแน่นอน และหากเจ้าพลาดครั้งนี้...

โน้สแห่งสวรรค์เพียงสวดบอกลีลาที่ใช้ขับพระอัสสุชลเมื่อสักครู่นี้แล้วหมุนพระวรกายจากไปด้วยพระพักตร์นิ่งสนิทราวกับเมื่อครู่ไม่ได้มีเรื่อง ขบขันแต่อย่างใด ทั้งไว้เพียงเสียงร้องของนกเปิดน้ำและเสียงของเหล่าใบไม้ เลียดลิ้นกันยามต้องลมร้อน

เจ้าอาจต้องชวดงานแต่งงานกับผู้หญิงที่เจ้ารักมากที่สุดไปตลอดชีวิต

ณ สำนักอสรพิษ แหล่งรวมตัวของมือสังหารอันลือชื่อในหุบเขา
เรือนลับที่ซ่อนกายอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง เสียงนทพินัยผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเหยียดกายอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวยาว มือบางลูบท้องที่โตขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมีอีกสิ่งมีชีวิตตออยู่ภายใน ดวงตาสีรัตติกาลคุ้งามกลอกไปมาอย่างใช้ความคิด ขณะรับฟังรายงานข่าวจากสายลับ

“อย่างนั้นหรือ องค์ชายสีไกลจะกลับมาแล้วสินะ องค์ชายหาคิดจะทำอย่างไรต่อ”

เสียงหวานพึมพำอย่างใช้ความคิด คิ้วโก่งดุจดั่งคันศรขมวดมุ่นเล็กน้อย องค์ชายสีทะเลเยอทะยานถึงเพียงนั้น ไม่มีทางยอมรับตำแหน่งองค์รัชทายาทขององค์ชายฟ้าเช่นเดียวกับองค์ชายสาม ก็องค์ชายสามเพียงด้านเดียวนับว่า รากเลือดแล้ว หากมีองค์ชายสีมาเข้าร่วมด้วยละก็ ต่อให้เป็นองค์ชายห่านาก็ไม่เห็นโอกาสที่จะชนะแม้แต่หน่อย

เห็นทีจะเป็นเรื่องอีกแล้วสินะ

เหวินเพียยังคงลูบท้องของตนต่อประหนึ่งต้องการปลอมประโลมสิ่งมีชีวิตตัวน้อยที่อยู่ในครรภ์ คราที่แล้วโชคได้สหายรักซึ่งเป็นถึงข้าราชการหญิง

ระดับสูงคนเดียวในราชสำนักช่วยเหลือ เรื่องราวจึงจบลงที่องค์ชายห้าได้ครองตำแหน่งองค์รัชทายาท ทว่าคราที่แล้วหลินฟางยอมเข้ามาอยู่เพียงเพราะต้องการแก้แค้นให้ตัวเองและครอบครัว แต่ครานี้...เหมือนไม่มีเหตุผลจิตใจอะไรให้สหายยอมมาเสียอีก หากให้นางคนเดียวจัดการกับองค์ชายสามและองค์ชายสี่ที่มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวเห็นทีจะไม่่น่ารอด

“นายหญิง ยังมีข่าวลือเรื่องสหายของท่าน”

บุรุษในชุดสีดำปิดหน้าปิดตาคุกเข่ารายงานข่าวที่ตนสืบมาได้ต่อนายเหนือหัว ทำทางซึ่งซ่งและจิ้งจิ้งนั้นเรียกสายตาของนางควานที่กำลังเหม่อออกไปนอกหน้าต่างให้หันกลับมาที่ร่างนั้นได้ไม่ยาก มือที่ลูบท้องอยู่หยุดลง บ่งชี้ว่านางกำลังให้ความสนใจกับเรื่องที่ตนของตนจะรายงาน ความตึงเครียดค่อยๆ แล่นไปทั่วไขสันหลัง สมอโพลีนิกไปถึงรอยยิ้มครั้งล่าสุดของสหายที่เฝ้าเหย้ากับคนรักแล้วนึกถอนหายใจ จะเกิดเรื่องร้ายอะไรที่พวกรอยยิ้มสดใสเช่นนั้นไปจากสหายของนางอีกอย่างนั้นหรือ

“หลินฟาง”

“ขอรับ”

แต่จดหมายฉบับล่าสุดของสหายที่เพิ่งมาถึงเมื่อเช้าไม่เห็นพูดถึงปัญหาอะไร มีเพียงกาขับให้นางกินยาบำรุงและอย่าหักโหมหรือเล่นสนุกเกินงาม บางทีนางอาจจะกังวลมากเกินไป เหวินเพ่ยคิดพลางยกชาขึ้นจิบรอฟังคำจากลูกน้อง

“ในเมืองหลวงมีข่าวลือว่าท่านก๊วยอิงคบผู้ชายซ้ำซ้อน...” ยังไม่ทันจบประโยคชาในปากโหมงมาก็พุ่งออกมา สายลับหนุ่มเพียงเบี่ยงกายหลบเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อ “ทั้งยังส่งสารองค์ชายเก้าที่ถูกว่าที่พระชายาสวมหมวกเขียวให้อีกขอรับ”

เหวินเพ่ยหัวเราะเสียงดังอย่างกลั่นไม่อยู่ มือเรียวยาวบิดระบายความขบขัน ความตึงเครียดใดที่เคยมีก่อนหน้านี้สลายไปสิ้นเมื่อนึกถึงใบหน้าของสหายยามทราบเรื่องนี้ นึกว่าคู่ต่อสู้จะน่ากลัวมากกว่านี้ ถ้าเพียงเท่านั้นคงไม่มี

สิ่งใดให้นางต้องกังวล อีกอย่าง คนอย่างหลินฟางไม่มี...

แต่คิดก็อยากจะทำอะไรให้พ้นร่าง ใครกันช่างคิดเสียจริง ความคิดบรรเจิดแบบนี้คงไม่พ้นพวกผู้ดีในวังหลวง หากคนที่อยู่ในโลกแบบที่นางอยู่คงไม่มีใครกล้ากล่าวหาคนรักของอสูรตนนั้นแน่

โง่เง่า...โง่เง่ายิ่งนัก โง่เกินหาคำใดมาจำกัดความ ฮ่าๆ

นิ้วเรียวยาวตักน้ำตาออกจากทางตา พยายามกลืนหัวเราะ นางกล้าเดิมพันหมดหน้าตักว่าหลินฟางไม่รู้เรื่องไร้สาระพวกนี้เช่นเคย คนอย่างหลินฟางเคยสนใจเรื่องไร้สาระพรรคนี้เสียเมื่อไร แต่เรื่องพรรคนี้คงไม่มีทางพันหูกชายเก่าเป็นแน่ พวกโง่ช่างวอนหาที่ตายจริง

โอ้ สหายรัก ซาติที่แล้วเจ้าไปทำกรรมอะไรไว้ ซาตินี้ถึงได้มีแต่ปัญหาวิ่งเข้าหาเจ้าไม่หยุดหย่อน ดวงตาสีดำดูจางกว่าที่ปรารถนาด้วยน้ำตาทะเลสาบปริศนารอยยิ้มหวานอาบยาพิษปรากฏขึ้นที่มุมปาก

ถึงเจ้าจะดวงไม่ดีเท่าไรที่มีแต่ปัญหาวิ่งเข้าหา แต่อย่าห่วงไปเลยสหายรัก เพราะสหายของเจ้าคนนี้จะช่วยเหลือเจ้าให้เรื่องมันสนุกมากกว่าเดิมเอง

“ข้าจะไป ‘เล่นสนุก’ ในเมืองหลวง เตรียมตัวให้พร้อม”

“ขอรับ”

ร่างในชุดดำหายตัวไปทันทีที่ได้รับคำสั่ง ทั้งให้ร่างบางนั่งจิบชาต่อด้วยดวงตาทอประกาย ความเครียดที่ต้องตามแก้ปัญหาเรื่องผู้สนับสนุนลำนักร้องค่อยๆ ซาไปเมื่อนึกถึงสหายรัก ซึ่งหากทราบข่าวลือไร้สาระพวกนั้นคงไม่พินิจสาปแช่งเจ้าพวกโง่เง่านั้น และวางแผนสนุกๆ แก่แค้นเป็นแน่

“หึๆ” โคมงามหัวเราะในลำคอ พลังมองออกนอกหน้าต่างไปยังทิศที่เมืองหลวงตั้งอยู่ด้วยรอยยิ้มอันเบิกบาน

หลินฟาง...สหายผู้น่ารักของข้า ข้ากำลังจะไปหาเจ้าแล้ว

ขณะเดียวกัน กลางป่าที่เงียบงันในฤดูร้อน เสียงธารไหลเอื่อยชวนให้ใจสงบดังขับกล่อมใจที่กำลังว้าวุ่นของร่างเล็ก ที่นั่งเฝ้าน้ำไปมาเพื่อหวังให้

มันช่วยคลายร้อน เรือนผมสีน้ำตาลทอประกายแดงถูกมัดเป็นมวยสูงเผยให้เห็นคอขาวบอบบาง รวากับหากำแรงเพียงนิดคงหักได้อย่างง่ายดาย มือเรียวสองข้างค้ำยันที่พื้น เอนตัวไปด้านหลัง ไบหน้าหวานเชิดสูงชัน จมูกโด่งร้นได้รูปสูดกลืนป่าเข้าไปเต็มปอด หัวให้มันช่วยผ่อนคลายความสับสนในจิตใจ แพขนตายาวอนปิดซ่อนดวงตาคู้งามไว้สนิท ภาพตรงหน้าช่างงดงามและผสมผสานไปกับฉากหลังอย่างลงตัว ประหนึ่งภาพวาดของศิลปินเอก

อีกหนึ่งเดือนจะถึงงานแต่งของเธอแล้วอย่างนั้นสินะ

เปลือกตาที่ปกคลุมไปด้วยแพขนตายาวลึมหื่นซ้าๆ เผยให้เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เต็มไปด้วยความกังวลใจ ทั้งที่ตนเป็นคนขอพระราชทานมงคลสมรสนี้แท้ๆ เหตุใดถึงได้กังวลนัก เธอควรดีใจที่จะได้อยู่กับคนที่ตนรักมากกว่ามิใช่หรืออย่างไร หลินฟางถามตัวเองอย่างนึกสงสัย

ทว่าเสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นไม่ไกลนักทำให้เปลือกตาต้องขยับลึมหื่น แล้วมองไปยังแหล่งกำเนิดเสียงซึ่งบัดนี้ทั้งกายนั่งลงชนขาข้างเธออย่างสนิทสนม

“พี่เพยหยี่ พี่หลี่จวิน” หลินฟางเรียกพี่ชายทั้งสองที่มาปรากฏกายข้างกายเธอด้วยความประหลาดใจ พวกเขาทำอะไรกลางป่ากลางเขา

ฮว่านเพยหยี่ บุรุษเจ้าของไบหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีน้ำตาลเข้มทอประกายสดใส จมูกโด่งราวกับสันเขื่อน คิ้วสีเข้มวาดผ่านอย่างลงตัว เรือนผมสีน้ำตาลเข้มยุ่งเหยิงเล็กน้อยตามประสาคนไม่ค่อยสนใจ ร่างสูงยืมหุ่นกว้างให้น้องสาวคนเล็กที่คนทั้งจวนกำลังตามหาอย่างเร่งรีบ

“น้องเล็กผู้เก่งกล้าของพี่ เหตุใดเจ้าถึงมานั่งเหม่อลอยกลางป่าเขาตามล่าพังเช่นนี้”

“ข้าแค่อยากใช้ความคิดนิดหน่อย”

หลินฟางยิ้มบางๆ ตอบพี่ชายคนโตที่เอามือมาลูบคิ้วซึ่งขมวดโดยไม่รู้ตั้งใจของเธอให้คลายออก

“กังวลเรื่องงานแต่งหรือ”

เสียงทุ้มเย็นจากทางด้านขวาทำให้หญิงสาวหันไปหาพี่ชายคนรอง ผู้

มีหน้าตาคมเข้มต่างจากพี่ชายคนโต ทั้งนิสัย ความสุขุมและเย็นชาถอดแบบมาจากบิดาทั้งหมด ฮว่านหลี่จวินยิ้มบางๆ ให้สตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ทำเพียงเงียบตอบ พี่ชายผู้แสนเย็นชาในสายตาค้นนอกกรอบคร่าวจึงอดไม่ได้ที่จะโยกศีรษะน้องสาวคนเล็กอย่างหยอกล้อ

“น้องเล็ก เจ้ากังวลเรื่องอะไรกัน มิใช่เจ้าเป็นคนขอพระราชทานมงคลสมรสหรือหรือ เจ้าทะเลาะกับองค์ชายเก่ามา”

เพี้ยหยี้ถามน้องสาวผู้ใจกล้าเกินบุรุษ มิใช่ น้องสาวเขาเองหรือหรือที่เป็นฝ่ายร้องขอพระราชทานมงคลสมรสต่อฝ่าบาทจนคนในตระกูลแทบเป็นลมกับความไม่สมหญิงของนาง ทว่าเมื่อได้ข่าวเขากลับนึกยินดี น้องสาวของเขาสมควรได้รับความสุขในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง แม้จะเป็นน้องสาวที่ออกไปไขว่คว้าหาตัวเองก็ไม่เห็นจะเป็นไร คนเราสมควรที่จะรับผิชอบความสุขของตัวเองกันทั้งนั้น

“ตอนพวกท่านพี่แต่งงาน พวกท่านไม่กังวลกันหรือ ในเมื่อความรักกับการอยู่กินด้วยกันนะมันคนละความหมายเลยมิใช่หรืออย่างไร”

เสียงแผ่วเบาดุจเสียงกระซิบของสายลมเอ่ยถามพี่ชายทั้งสอง อาจเพราะเคยชินกับบรรยากาศรอบตัวทำให้เปลือยลืมหูลืมตาเอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจออกมาว่าจะรู้สึกตัวเธอก็ไม่อาจเรียกคำพูดเหล่านั้นกลับคืนมาได้อีกแล้ว จึงได้แต่ส่งยิ้มบางๆ ไปให้บรรดาพี่ชาย

พี่ชายทั้งสองเพียงเลิกคิ้วประหลาดใจ เพี้ยหยี้โอบรอบไหล่บางแล้วดึงเข้าหาตัว ให้น้องน้อยได้ซบหน้าตบหัวเป็นที่พักพิงให้น้องสาวใจแกร่ง “ฟางฟาง หากเจ้าไม่มั่นใจเหตุใดถึงเอ่ยของค์ชายเก่าจากช่องเต้เล่าน้องรัก”

“คงไม่อาจเรียกได้ว่าไม่มั่นใจ แต่เพราะอนาคตมันไม่แน่นอนจึงได้หวั่นไหว...” รวมถึงใจคนเราเช่นกัน หลินฟางเอ่ยต่อในใจ พลังลอบถนอหายใจออกมาเมื่อสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนปนเป็นห่วงจากพี่ชาย

“ทุกคนย่อมมีความกังวลใจน้องเล็ก เพียงแต่จะทุกข์กับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงในเวลาที่เราควรยินดีจะได้อยู่กับคนที่เจ้ารักเช่นนี้ มันไม่เป็นการเสียเวลา

ในชีวิตหรือ” หลี่จวินตอบน้องสาว ดวงตาคูคมพิจารณาห้องน้อยที่มีท่าที่แปลกไป และย้าอีกหนึ่งประโยค “ชีวิตมันสั้นนะน้องเล็ก”

“ใช่น้องเล็ก อีกอย่าง เจาก็ทุกข์มามากพอแล้ว เหตุไฉนหาเรื่องทุกข์ใจให้ตัวเองอีก” เพ่ยหยี่ถามน้องสาวคนเล็กที่เอาหัวพิงไหล่ตนอยู่

“ข้าเข้าใจสิ่งที่ท่านพี่พูด หากใจคนเราสั่งได้โดยง่ายก็คงดี”

หลินฟางเอ่ยด้วยรอยยิ้มบางๆ กับความห่วงใยของพี่ชาย อาจเพราะได้ปรับทุกข์กับพวกพี่ชายมาบ้าง ความสงบในจิตใจที่สั่นคลอนมาตั้งแต่ได้ยื่นฤกษ์งานแต่งงานจึงค่อยเบาบางลง พร้อมกับคำตอบที่เธอเฝ้าตามหา

บางทีที่เธอหวนใจอาจเป็นเพราะเธอกลัวการเปลี่ยนแปลงก็เป็นได้

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองท้องฟ้ากระจ่างใสในหน้าร้อนอย่างเหม่อลอย กลืนอายและความอบอุ่นอันคุ้นเคยจากพี่ชายทั้งสอง ทำให้เธอรู้สึกว้าวุ่นเบาบางราวกับมีใครมาช่วยยกปัญหาออกจากบ่า ต้องจากคนที่เคยอยู่ร่วมชายคาเดียวกันนับสิบปี ทั้งบิดา มารดา พี่ชาย พี่สะใภ้ หลานแบบาะทั้งสอง ความเคยชินกับความวุ่นวายปนเปไปกับความสบายใจที่คงไม่ได้สัมผัสอีกแล้ว ก็ทำให้เธอรู้สึกว้าวุ่นน้อย

ที่แท้เธอก็ยึดติดกับอะไรเดิมๆ เพราะความเดิมๆ เหล่านั้นทำให้เธอรู้สึกสบายใจยิ่งขึ้นไม่อยากเปลี่ยนแปลง แต่คงไม่มีอะไรที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง บิดากับมารดาคงไม่มีทางยอมให้เธออยู่กับพวกท่านจนแก่เฒ่า พวกท่านคงพยายามจะหาบุรุษที่ไว้วางใจได้มาอยู่เป็นเพื่อนคอยดูแล คอยปกป้องเธอเสียมากกว่า หากเป็นเช่นนั้น การที่เธอเป็นคนเลือกเองเช่นนี้น่าจะดีกับตนมากกว่า

แม้แต่นัก...สักวันก็ต้องโผบินออกจากรั้ว

“เจ้าแน่ใจนะว่าเจ้าไม่ได้ทะเลาะกับองค์ชายเก่า” เพ่ยหยี่ถามย้าอีกครั้งอย่างไม่วางใจ นึกสงสัยท่าทีประหลาดไปจากยามปกติของน้องสาวที่ยังเอนพิงศีรษะกับบ่าของเขาเหมือนต้องการจะขอที่พักพิงทางใจอย่างหาได้ยาก

“อืม ข้าไม่ได้ทะเลาะกับเขา”

“เจ้ากังวลเรื่องในวังใช่หรือไม่” หลี่จวินเอ่ยขึ้นหลังจากนั่งสังเกตท่าที่

ของน้องสาวมาลักพัก แล้วพบว่ายังมีความกังวลซ่อนอยู่ในท่าทีของนาง

“หากข้าตอบว่าไม่กังวลคงเป็นการโกหก” หลินฟางเสยผมที่ปรกหน้าขึ้นเล็กน้อยหลังจากผลจากไหลพี่ชายคนโต แล้วนั่งเหยียดหลังตรงเผชิญหน้ากับสายตาสงสัยของพี่ชายคนรอง

“เจ้าน่าจะทราบดีว่าถึงแม้องค์ชายเก้าจะเป็นองค์ชาย แต่ตำแหน่งของเขายอยู่นอกวัง เจ้าไม่ต้องหวังว่าพวกคนในวังจะทำอะไรเจ้าได้โดยง่ายหรืออีกอย่าง องค์ชายเก้าไม่มีทางยอมให้เกิดเรื่องเช่นนั้นกับเจ้า”

หลี่จวินปลอบน้องสาวผู้กล้าแกร่ง แต่ยามนี้กลับยอมแสดงท่าทีเหมือนผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องการที่พึ่งพาให้พวกเขาได้เห็น เหตุใดเขาจะไม่ทราบว่าน้องสาวกังวลเรื่องนี้เพราะเหตุผลอะไร น้องเล็กต่างจากน้องสาวคนรองที่อยากเข้าวังจนตัวลั่น แต่เพียงเพราะคนที่น้องเล็กรักอยู่ในวัง นางถึงจำต้องยอมก้าวเข้าไปสู่สถานที่ที่เต็มไปด้วยคนที่เคยทำร้ายนาง จะเรียกว่าน้องสาวคนรองกับน้องสาวคนเล็กเตรียมใจมาต่างกันก็ว่าได้

“น้องเล็ก ไม่ว่าเมื่อไหร่เจ้าก็ยังมีตระกูลฮว่าน หากเจ้าเหนื่อยก็กลับมาจวนเสีย” เพี้ยหยี่ลูบหัวน้องสาวคนเล็กที่ยิ้มรับ “แต่เวลานี้เจ้ากลับจวนก่อนเกิด ท่านพ่อท่านแม่ตามหาตัวเจ้าให้วุ่นแล้ว”

“ท่านพ่อท่านแม่?”

“เหมือนพวกท่านมีเรื่องอยากคุยกับเจ้า แต่ว่าเจ้าไม่อยู่ในเรือน พอถามหมิ่นฮว นางก็หนีเข้าซิด ตอบเพียงว่าเมื่อสักครู่เจ้ายังนั่งแกะสลักอยู่ นางแคไปเอาน้ำชาเจ้าก็หายไปแล้ว ทั้งเพียงกระดาษแผ่นหนึ่งที่เขียนว่าจะออกไปเดินเล่น จะกลับมาก่อนมื่อเย็น” เพี้ยหยี่บรรยายตั้งแต่ต้นจนหลี่จวินสายหน้ากับอาการพูดมากของพี่ชายที่กำลังรีบอีกครั้ง

“พวกท่านที่ทราบได้อย่างไรว่าข้าอยู่ที่นี้” หญิงสาวรู้สึกประหลาดใจเพราะน้อยคนนักจะทราบหาเธออยู่ที่นี่

พี่ชายทั้งสองหันมามองหน้ากัน พวกเขาเองก็ไม่เคยรู้ว่าน้องเล็กชอบหายไปไหน นางชอบตระเวนไปทั่วไม่มีหลักแหล่ง จนกระทั่งเมื่อปีที่แล้ว

หลังจากที่น้องสาวหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในวันตัดสินโทษที่นางถูกใส่ร้าย
วางยาเชื้อพระวงศ์ครั้งนั้น องค์ชายเก่าก็ได้ส่งคนมาค้นที่ป่านี้ทุกซอกทุกมุม
โดยเฉพาะที่แห่งนี้ถูกสั่งให้ค้นซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุด จนกระทั่งวันที่น้องสาว
ปรากฏกายในสภาพไร้สติกลางหิมะ องค์ชายเก่าถึงยอมวางมือ เพราะเหตุนั้น
ทำให้พวกเขารู้ว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่น้องเล็กจะพยายามต้องการใช้ความคิดเพียง
ลำพัง แต่จะให้บอกความจริงออกไป น้องเล็กคงได้เปลี่ยนสถานที่ใหม่
คราวนี้คงหาไม่เจออีกเช่นเคย

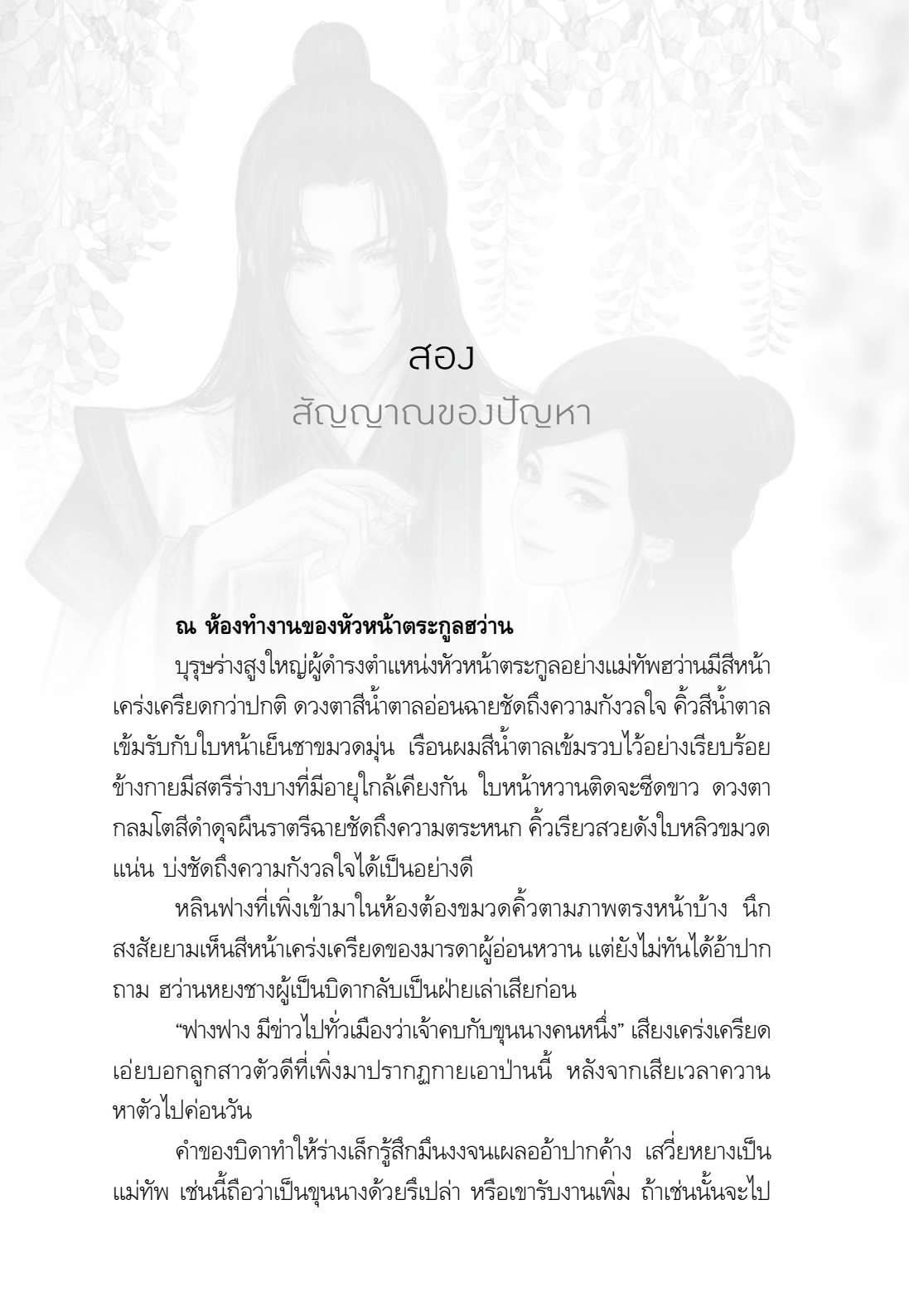
“พี่เดาเอานะ” เพียหยีตอบด้วยรอยยิ้มว่าเรingersวนน่าเชื่อถือ

หลินฟางขมวดคิ้วอย่างขบขัน แต่ก็ไม่ถามต่อ เพียงลูกลมพี่ชาย
ทั้งสองกลับจวนอย่างเชื่องช้า เนื่องจากขาที่เพิ่งกลับมาเดินได้ไม่กี่เดือนไม่
อำนวยให้ก้าวเร็วๆ นัก

คราวนี้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอีกอย่างนั้นหรือ

หญิงสาวคิดอย่างทอดถอนใจ กระนั้นก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเดินแต่
อย่างไร

เอาเถอะ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด

สอง สัจฉรญาณของปัญญา

ณ ห้องทำงานของหัวหน้าตระกูลฮว่าน

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าตระกูลอย่างแม่ทัพฮว่านมีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าปกติ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนฉายชัดถึงความกังวลใจ คิ้วสีน้ำตาลเข้มรับกับใบหน้าเย็นชาขมวดมุ่น เรือนผมสีน้ำตาลเข้มรวบไว้อย่างเรียบร้อยข้างกายมีสตรีร่างบางที่มีอายุใกล้เคียงกัน ใบหน้าหวานตืดจะซีดขาว ดวงตากกลมโตสีดำนวลเนียนราวตริฉายชัดถึงความตระหนก คิ้วเรียวสวยดั่งใบหลิวขมวดแน่น บ่งชัดถึงความกังวลใจได้เป็นอย่างดี

หลินฟางที่เพิ่งเข้ามาในห้องต้องขมวดคิ้วตามภาพตรงหน้าบ้าง นึกสงสัยยามเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของมารดาผู้อ่อนหวาน แต่ยังไม่ทันได้อ้าปากถาม ฮว่านหญิงซางผู้เป็นบิดากลับเป็นฝ่ายเล่าเสียก่อน

“ฟางฟาง มีข่าวไปทั่วเมืองว่าเจ้าคบกับขุนนางคนหนึ่ง” เสียงเคร่งเครียดเอ่ยบอกลูกสาวตัวดีที่เพิ่งมาปรากฏกายเอาป่านนี้ หลังจากเสียเวลาความหาตัวไปก่อนวัน

คำของบิดาทำให้ร่างเล็กรู้สึกมีงงจนเพลอ้าปากค้าง เสี่ยวหยางเป็นแม่ทัพ เช่นนี้ถือว่าเป็นขุนนางด้วยรีเปล่า หรือเขารับงานเพิ่ม ถ้าเช่นนั้นจะไป

ลือกันทำไมให้ยุ่งยากอีก ไม่นานพวกเธอก็จะแต่งงานแล้วแท้ๆ

แม่ทัพขวานพยักหน้าให้สาวใช้ที่ยืนอยู่มุมห้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเมือง ให้เจ้าของประตึ้นร้อนในเวลานี้ที่ดูไม่รู้เรื่องราวอันใดเลยสักเศษเสี้ยว เมื่อเจียวจึงได้รับสัญญาอนุญาตจึงเอ่ยเล่าด้วยสีหน้าเป็นกังวล ห่วงคุณหนูของตนที่ถูกคนบ่อนทำลายชื่อเสียง

“คุณหนู...ที่ตลาดลือกันให้ทั่วเลยเจ้าค่ะว่าคุณหนูคนเล็กแห่งตระกูลขวานคบผู้ชายซ้ำซ้อน เอ่อ...แล้วยัง...” เจียวจึงอีกอักเมื่อสิ่งที่ตนได้ยินมาช่างหยาบคายและเสียมารยาทต่อคุณหนูยิ่งนัก จนไม่กล้าเอ่ยออกมา แต่ต้องประหลาดใจและอึ้งงันไปเมื่อคุณหนูที่นางเคารพรักเป็นคนต่อคำจนจบประโยคโดยไม่สนใจใบหน้าที่ชิดขาวที่จวนจะเป็นลมของนายหญิงประจำจวนตระกูลขวานแต่อย่างไร

“ผู้หญิงสำส่อนสินะ”

หลินฟางต่อคำให้เมื่อพอดูตาได้ว่าเรื่องราวน่าจะเป็นเช่นไร เธอถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ก่อนจะทิ้งร่างนั่งตรงข้ามกับบิดามารดาเพราะรู้ว่าเรื่องนี้คงต้องคุยกันอีกยาว ตกใจแทบแย่ คิดว่าเสียหยางนี่ก็บารับงานเพิ่มเสียอีก เธอชี้เกยจจำตำแหน่งอันยาวเหยียดของเขาจะตายไป

“ว่าแต่ผู้ชายซ้ำซ้อนที่พวกเขาว่าเป็นใครกัน”

หลินฟางเอ่ยถามอย่างนึกสงสัย คนปล่อยข่าวลือก็เหลือเกิน ช่วงนี้เธอโดนกักบริเวณอยู่แต่ในจวนและห้ามพบหน้าเจ้าบ่าว จะเอาเวลาไหนไปมีชีู้ได้อีกอย่าง หากเขาได้ยินข่าวนี้ ธรรมเนียมก็ธรรมเนียมเถอะ อีกไม่นานคงได้ปรากฏตัวแน่ ยิ่งคิดหลินฟางยิ่งรู้สึกเหนื่อยใจจนอยากขุดดินแล้วลงไปนอนเล่นในหลุมแก้เครียดเสียเหลือเกิน คนที่เธอไม่รู้จักพวกนี้จะได้เลิกเล่นงานเธอด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเสียที

“ข้าได้ยินว่าเป็นคนของตระกูลลู่เจ้าค่ะ” เจียวจึงรายงานตามที่ตนได้ยินมา

“ตระกูลลู่อย่างนั้นหรือ” ร่างเล็กลู่บงก้าไขข้อมืออย่างใช้ความคิด ริม-

ฝึปากเรียวขยับอ่อนแอสิ่งที่ค้างคาใจ “ข้าจำได้ว่าข้าไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับตระกูลงู่นะ”

“เจ้าแน่ใจหรือว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดกับพวกเขา” เสียงเคร่งเครียดจากบิดาถามอย่างเป็นกังวล แม้จะรู้แก่ใจดีว่าลูกสาวไม่มีทางทำเรื่องเช่นนี้ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

“ท่านพ่อคิดว่าลูกเป็นคนเช่นไรกัน”

หลินพางถามผู้เป็นบิดาด้วยแววตาไร้อารมณ์ นิ้วเรียวยาวลูบกำไลหยกที่สลักเป็นรูปกล้วยไม้แผ่วเบา สมองคิดไตร่ตรองถึงความเป็นไปได้ของตัวการต่อ

“ไร้สาระ”

หลี่จวินพึมพำออกมา รู้สึกไม่พอใจกับเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง เหตุใดคนพวกนั้นต้องมาวุ่นวายกับน้องเล็กของเขา

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเย็นลงเมื่อเห็นท่าที่หนึ่งคิดไปของน้องสาวตัวน้อยคราที่แล้วเขาปกป้องนางไม่ได้...นางถูกทรمانให้รับผิดชอบตระกูลจนเกือบพิการ ทั้งยังต้องแกล้งความจำเสื่อมเพื่อหลอกคนอื่นว่าช่วงเวลาที่ยาไปรักษาตัวนั้นหายไปทีใด นางเพิ่งมีความสุขกับการที่จะได้แต่งงานกับบุรุษที่นางรักแล้วเขาในฐานะพี่ชายจะยอมปล่อยให้เรื่องไร้สาระพรรค์นั้นมาทำลายความสุขของน้องสาวผู้ไม่เคยเรียกร้องอะไรอย่างนั้นหรือ...

มือใหญ่กำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือ แต่หลี่จวินกลับไม่รู้สึกรู้สึกลับปวดเลยสักนิด

เขาจะไม่ยอมให้พวกมันยุ่งเกี่ยวกับน้องเล็กมากไปกว่านี้อีกแล้ว

“ลูกไม้ต่ำๆ” เพี้ยหยี่พึมพำเสียงเครียด หัวเริ่มคิดว่าใครจะมีสมองอันชาญฉลาดใช้มุกโง่งมเช่นนี้กับน้องเล็กของเขาได้ ไม่กลัววงศ์ชายผู้นั้นฆ่าตายก่อนหรืออย่างไร

เพี้ยหยี่เบือนหน้าไปมองน้องชายที่จ้องกลับมาที่เขาเช่นกัน ดวงตาสองคู่ของสองพี่ชายผู้หวนน้องสาวจึงสบกันก่อนสื่อสารผ่านทางสายตา

หลังจากนี้พวกเขาจะต้องเป็นฝ่ายลงมือสืบและลงมือเองบ้างเสียแล้ว
“อาจไม่ไร้สาระและไม่ใช้ลูกไม้ต่างๆ ก็เป็นได้” หยงซางเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ ที่
ต่างจมอยู่ในห้วงความคิดของตนเอง

“ท่านพี่หมายความว่าอย่างไร”

ฮว่านฮูหยินรีบถามสามีอย่างร้อนรน ดวงหน้าหวานยังคงซีดเซียวจาก
เรื่องที่ลูกสาวของนางกำลังประสบ ทั้งที่เพิ่งดีใจที่ลูกสาวได้ออกเรือน กลับต้อง
มานั่งกลุ้มใจเพราะลูกสาวถูกปล่อยข่าวลือเสียๆ หายๆ และยังกังวลว่าองค์ชาย
หนุ่มจะเข้าใจผิดจนยกเลิกงานแต่งงานของบุตรคนเล็กที่นางรอมานั่นนาน

“ฟางฟาง พ่อคิดว่าเขาต้องการปล่อยข่าวทำลายชื่อเสียงของเจ้า ทั้ง
ยังอาจส่งผลให้มีการยกเลิกการแต่งงานนี้”

ดวงตาสีเดียวกันสับมองกันอย่างพยายามค้นหาสิ่งที่อีกฝ่ายซุกซ่อน
แม่ทัพฮว่านมองลูกสาวที่นิ่งนิ่งเป็นทองไม่รู้ร้อนอย่างเหนือใจ เขารู้ว่า
เจ้าลูกสาวคนนี้ไม่เคยสนใจเรื่องชื่อเสียงว่าใครจะเอาตัวเองไปลืออย่างไร
หากปล่อยไปเช่นนี้รังแต่จะเกิดผลเสีย

“ท่านพ่อ เช่นนั้นพวกเราควรทำเช่นไรดี”

เพ่ยหยี พี่ชายคนโตผู้ร่าเริงถามอย่างร้อนใจ อีกใจก็นึกกลัวว่าสหาย
สนิทที่ได้ยินข่าวลือพวกนั้นจะเลือดขึ้นหน้าแล้วมาลงกับน้องสาวของเขา โทสะ
ขององค์ชายเก๋า สหายสนิทที่โตมาด้วยกัน เขาย่อมเคยเห็นและทราบดีว่ามัน
น่ากลัวแค่ไหน

“มีแต่คนโง่ที่เชื่อข่าวลือโดยไม่ไต่ถามความจริง” ร่างเล็กสุดในห้องเอ่ย
อย่างไม่แยแส ขณะยกชาที่วางไว้บนโต๊ะของมารดาขึ้นจิบรากับเรื่องทั้งหมด
ไม่ใช่เรื่องของตน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตนแต่อย่างใด

“น่าเสียดายที่แคว้นเรามีแต่คนโง่”

บุรุษใบหน้าคมเข้มคล้ายกับผู้นำตระกูลฮว่านกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
หลังจวินพยายามค้นสมองหาทางแก้สถานการณ์ที่ดูจะเลวร้ายด้วยลูกไม้ดีนั้นๆ
อย่างไม่น่าเชื่อ

“ฟางฟาง อย่างไรก็ตามเสียชื่อเสียงมีผลต่อความน่าเชื่อถือ อย่างน้อยเจ้าก็ควรใส่ใจมันเสียหน่อย” หงซางเอ่ยเตือนบุตรที่เริ่มนั่งกินของว่างที่เคยเตรียมไว้รับแขก ไม่ได้รู้สึกอานาทรร้อนใจแต่อย่างใด

“ชื่อเสียงก็เหมือนความเชื่อ ลูกไม่สามารถบังคับความเชื่อของคนอื่นได้ หรอกท่านพ่อ ยิ่งพวกเขาพอใจจะเชื่อแบบนั้นด้วยแล้ว ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ต่อจากนี้ล้วนดูเป็นการแก้ตัวไปเสียหมด”

หลินฟางยกขาขึ้นจิบอีกอึก ตามด้วยหยิบส้มในตะกร้ามาปอกเปลือกแล้วเอ่ยต่อ “หากได้ตอบก็เหมือนจะเป็นการร้อนตัว หากนั่งเฉยก็เหมือนการยอมรับโดยดุษณี ไม่ว่าทางไหนผลลัพธ์ก็ดูไม่ต่างกันนัก ลูกลูกเลือกอยู่เฉยๆ ไม่เปลืองพลังและเวลาไปกับเรื่องไร้สาระนี้ไม่ดีกว่าหรือ”

หลินฟางมองตาบิดา ริมฝีปากสีชาดขยับเอื้อนเอ่ยซ้ำๆ เน้นย้ำทุกคำพูดที่ทำให้คนในห้องต้องยอมรับ

“ลูกเชื่อว่าฝ่าบาทมีวิจารณ์ญาณและดุลพินิจมากเพียงพอที่จะไม่ถอนราชโองการ และคงไม่มีใครโง่คิดคัดค้านโอรสแห่งสวรรค์ รวมทั้งลูกเชื่อว่าเขาไม่มีทางเชื่อข่าวนี้อันใดก็เพียงพอแล้ว”

“ฟางฟาง แต่ชื่อเสียงของลูก...”

ฮว่านฮูหยินเอ่ยด้วยความเป็นกังวล หากเรื่องนี้ลือออกไป ลูกสาวของนางจะสู้หน้าคนในแว่นแคว้นได้อย่างไร ไม่ว่าทางไหนลูกสาวนางล้วนเป็นฝ่ายเสียหาย

“สำหรับลูก แค่นั้นที่ลูกให้ความสำคัญเชื่อใจลูกก็พอ ที่เหลือล้วนไม่เกี่ยวกับลูก” ร่างเล็กยิ้มปลอบมารดา “ท่านแม่ ชื่อเสียงเป็นเพียงสิ่งที่บอกคุณค่าในตัวเราที่คนอื่นพากันตัดสิน แต่คุณค่าของตัวเองนั้น คนที่รู้มากที่สุดคงไม่พ้นตัวเราเอง เช่นนั้นเหตุใดเราจึงต้องเดือดร้อนเพียงเพราะคนที่ไม่รู้จักรบอกว่าเราเป็นคนอย่างไร หรือมีคุณค่าหรือไม่ด้วย คุณค่าของคนเราหาได้อยู่ที่ลมปากคนอื่นไม่” หลินฟางยกขาขึ้นจิบอีกอึกก็ตบท้ายท่ามกลางความเงิบงันของคนในครอบครัว

หยงซางหรือแม่ทัพฮว่านเพียงยกยืมที่มุมปากอย่างถูกใจในสิ่งที่ได้ยิน ดวงตาที่แสนเย็นชาฉายชัดถึงความภูมิใจ แม่แนวคิดของลูกสาวจะประหลาดกว่าใครที่เขาเคยรู้จัก แต่กลับมีเหตุผลในตัวของเธอ

การจะขึ้นเป็นใหญ่ได้ บางครั้งก็จำเป็นที่จะต้องเอามือปิดหูเสียบ้าง

“น้องเล็กเจ้าไปเรียนรู้วิถีคิดพวกนี้มาจากไหน” เพ่ยหยีถามอย่างนึกประหลาดใจและติดใจกับคำกล่าวของน้องสาวคนเล็กที่มักโตเกินวัย

หลินฟางเพียงยิ้มตอบพี่ชายคนโต ก่อนจะหยิบส้มเข้าปาก หัวโพล่นิกไปถึงตัวการที่มีความเป็นไปได้ซึ่งจะอยู่เบื้องหลังเรื่องราวนี้...

แย่งจิ้งเสะ เหมือนจะมีความเป็นไปได้เยอะเกินไป ทั้งสองเฮา องค์ชายสาม องค์ชายสี่ ตระกูลขุนนางเสนาทั้งหลาย แฮ่อ คัตรูของเธอเยอะขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อไรกัน

“พระสนมลู่เพ่ยไม่ถูกชะตากับพระสนมฮว่านเพ่ยของเรา” ฮว่านฮูหยินเอ่ยขึ้นมาบ้างหลังจากนั่งเฝ้ามานาน ความสงสัยค่อยๆ คืบคลานเข้ามาในใจเมื่อสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวบางอย่างได้

“ท่านแม่หมายความว่าอย่างไร” เพ่ยหยีถามมารดาด้วยความสงสัย

“ทุกคนในวังหลังล้วนทราบดีว่าใครเป็นศัตรูกับใคร ก่อนหน้านั้นแม่ไปหาพระสนมฮว่านเพ่ยมา จึงพอได้ยินเรื่องเหล่านี้มาบ้าง” ฮว่านฮูหยินตอบลูกชายด้วยความเป็นกังวลใจ เรื่องนี้ซึกไปกันใหญ่แล้ว หากเป็นจริงอย่างที่คาด นางเองก็ไม่เข้าใจเหตุผลที่พระสนมลู่เพ่ยเอาความไม่พอใจเหล่านั้นมาลงกับลูกสาวคนเล็กของนาง

ไม่...แค่พระสนมคนเดียวไม่น่ากล้าทำเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ หลินฟางมองส้มในมือหนึ่ง มันใจเกินครึ่งว่าเรื่องนี้ต้องมีอะไรมากกว่านั้น

“แล้วเหตุใดถึงลากน้องเล็กไปเกี่ยวด้วย” เพ่ยหยีเอ่ยต่ออย่างไม่เข้าใจสถานการณ์ที่ดูจะใหญ่กว่าที่ตนคาดการณ์ไว้เสียแล้ว

“แรงริษยาของผู้หญิงนะ น่ากลัวกว่าที่เจ้าจะหยั่งถึงนะ เพ่ยหยี”

ฮว่านฮูหยินยังคงเป็นคนตอบคำถามด้วยท่าทีที่ขมขื่นเมื่อส้มเริ่ม

สรุปอะไรบางอย่างได้ ขวาลือไว้สาระที่เคยได้ยินเกี่ยวกับวังหลังเห็นที่จะมีมูลความจริงอยู่ไม่มากนักน้อย

“มากกว่าแรงริษยาเห็นที่จะเป็นเรื่องสมมูลอำนาจ”

แม่ทัพขวานกล่าวขึ้นมาบ้างหลังจากเจียบไปเนิ่นนาน หญิงสาวเจ้าของปัญหาจึงพยักหน้าเห็นด้วยกับบิดา เมื่อคำตอบของผู้เป็นบิดาตอบคำถามในใจของเธอเช่นกัน

“ตระกูลลู่เป็นตระกูลมีอำนาจไม่น้อยในราชสำนัก โดยเฉพาะในกรมราชทัณฑ์ เห็นทีจะลำบากพวกเราเสียแล้ว” หลี่จวินเพิ่มพ้ออย่างใช้ความคิด

กรมราชทัณฑ์อย่างนั้นหรือ

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายวาว หรือว่าที่เธอโดนทรมานเจียนตายเมื่อคราก่อน คนตระกูลลู่จะมีเอี่ยว หลินฟางจิกเล็บลงกับฝ่ามืออย่างสะกดกลั้นโทสะและความแค้น

ถ้าพวกมันมีเอี่ยว เธอก็กำลังทำพลาดครั้งใหญ่

แม้จะเคร่งเครียดแค่ไหนใบหน้าอ่อนเยาว์เพียงปรากฏรอยยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยปลอบคนในครอบครัวไม่ให้คิดมากหรือวิตกกังวลไปกว่านี้ “ช่างเถอะ ขวาลือหรืออีกหน่อยคงซาไปเอง หรือไม่ก็หาข่าวที่มันน่าสนใจกว่าไปปล่อยเสีย” ระหว่างที่พูดนั้นจู่ๆ ส่วนหนึ่งของคำพูดของสหายในอดีตก็แวบเข้ามาในหัวในที่สุดเธอก็นึกออก

พระสนมลู่เพียงหนึ่งในผู้ต้องสงสัยที่เหวินเพ่ยหมายหัวไว้เรื่องวางยาพิษพระสนมฮว่านเพ่ย แต่ยามนั้นเพราะมีเรื่องมากมายประดังประเดเข้ามา ทั้งหลักฐานยังไร้น้ำหนัก เธอจึงไม่ได้สนใจมันมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเห็นฮ่องเต้ให้การปกป้องพระสนมฮว่านเพ่ย เธอก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก

กำลังพลาดจริงๆ แล้วสินะ

“เจ้าจะทำเช่นไรหลังจากนี้ฟางฟาง” หยงซางถามลูกสาวที่กินลมอย่างสงบ ไม่ตื่นตูมไปกับข่าวสารที่ได้รับ หารู้ไม่ว่ามันเป็นเพียงบทละครบทหนึ่งที่บุตรคนเล็กซึ่งในใจกำลังลุกเป็นไฟแสดงออกมาให้ตนสบายใจ

“ไม่ต้องทำอะไรก็คงมีคนทำแทนลูกอยู่แล้ว ยังมีอีกคนที่รอคอยงานแต่นี้มาเนิ่นนาน เขาคงไม่ยอมให้ใครขวางหรอก” ร่างเล็กเอ่ยด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะเมื่อนึกถึงคนรัก เกรงว่าป่านนี้คงหัวเสียคันไม้คันมืออยากฆ่าคนที่งี้แล้วแน่นอน

ครอบครัวตระกูลฮวานที่กำลังวุ่นใจและเคร่งเครียดเปลี่ยนเป็นยิ้มออกมาทันใด เมื่อเห็นบุตรสาวตัวน้อยผู้ไม่เคยคิดจะแต่งงานเอ่ยถึงคู่หมั้นด้วยความสบายใจ ใบหน้าที่อ่อนโยนลงสมเป็นหญิงสาววัยแรกรุ่นสามารถเรียกความเอ็นดูจากพวกเขาได้ไม่ยาก

“น้องเล็ก ในที่สุดเจ้าก็ทำตัวสมเป็นสตรีเสียที” เพี้ยหยิกกระซำน้องสาวด้วยรอยยิ้มละไม จนคนเป็นน้องหน้าแดงระเรื่อ ยิ่งทำให้คนในตระกูลฮวานหัวเราะเสียงดังยิ่งกว่าเดิม บรรยายากาศที่เคยตึงเครียดเปลี่ยนเป็นสดใสขึ้นทันใด รวกับความกังวลใจที่เคยมีก่อนหน้านี้ถูกยกออกไปด้วยมือที่มองไม่เห็น

ไรว่าย หากขาไม่ได้งออยู่ออกโรงเองแน่ แต่ตอนนี้ก็ต้องขอให้เขาช่วยออกหน้าไปก่อนแล้วกัน หลินฟางคิดอย่างไม่สออารมณ์นัก พลังซ่อนความเย็นยะเยือกไว้ในใจตนอย่างแนบเนียน

แต่ว่า...เธอคงต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียนวังหลังเสียแล้ว

เจียวจิงยืนมองภาพครอบครัวนายเหนือหัวของตัวเองก็อดจะยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อคุณหนูทำตัวสมเป็นสตรีครั้งแรก ทั้งยังดูอ่อนหวานอย่างหาได้ยาก แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น ขาวลือกก็ยังมีอาจจางหายไปในวัน เห็นที่คุณหนูของนางจะตกที่นั่งลำบากเสียแล้ว

ความเจ็บสงบของราตรีกาลถูกทำลายลงด้วยเสียงโครมครามของ สิ่งของกระแทกกับพื้น ตามด้วยเสียงของแตก เสียงที่ว่ดังลุดออกมาจากทางหน้าต่างบานใหญ่ที่แง้มเปิดไว้เพียงเล็กน้อยของตึกแห่งหนึ่งในวังหลัง เสียงนั้นดังขึ้นเป็นพักๆ แว่เสียงกรี๊ดร้องของเหล่านางกำนัลซึ่งคงพยายามหา

ที่หลบพายุอารมณ์ของผู้มีอำนาจสูงสุดในวังหลัง ทว่าผู้มีอำนาจนั้นกลับไม่สนใจเสียงกรีดร้องเหล่านั้นแม้แต่น้อย ยังคงปาข้าวของที่คว่ำมาได้ต่อไปจนกระทั่งหายใจหอบ

ตั้งแต่ได้ยินว่าโอรสแห่งสวรรค์พระราชทานฤกษ์มงคลสมรสให้เด็กบ๋านนั้น ข้าวของในตำหนักก็เสียหายไปไม่รู้อีกเท่าไร

หากอยากให้ลูกสามได้ครองบัลลังก์ย่อมต้องมีสตรีที่มีอำนาจและคุณสมบัติมากเพียงพอถึงจะทำให้พวกขุนนางปากมากพวกนั้นสงบปากลงได้ และสตรีที่ว่านั้นมีแต่คุณหนูตระกูลฮว่านที่มีอำนาจมากมายในราชสำนัก ตั้งแต่บิดาผู้เป็นแม่ทัพที่ฝ่าบาททรงยอมรับในฝีมือ พี่ชายทั้งสองที่สร้างผลงานมานับไม่ถ้วน หรือจะเป็นพี่สาวคนรองที่เป็นถึงพระสนม ไม่นับตระกูลย่อยที่คอยให้การสนับสนุนตระกูลฮว่าน ความสามารถของนางเองที่ไม่ว่าใครต่างต้องพากันยอมรับ ไม่เว้นแม้แต่พวกต่างถิ่น ความรักใคร่ของประชาชนที่มีต่อนางและความโปรดปรานของฝ่าบาทที่มีต่อคุณหนูคนเล็กแห่งตระกูลฮว่านนั่นอีก

น่าเสียดายที่ตระกูลฮว่านสนับสนุนองค์ชายห้า และเมื่อนางน้อยที่ว่าดันไปตกหลุมรักองค์ชายที่สมควรตายไปพร้อมมารดาเมื่อนานมาแล้วนั้นอีก

หงส์เคียงบัลลังก์เพียงถอนพระทัยเพื่อระงับโทสะ แผนการบางอย่างถูกวาดในใจอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมให้เรื่องราวจบลงเช่นนี้ ตรบาทเท่าที่ยังมีชีวิต พระโอรสจะต้องได้รับตำแหน่งองค์รัชทายาท

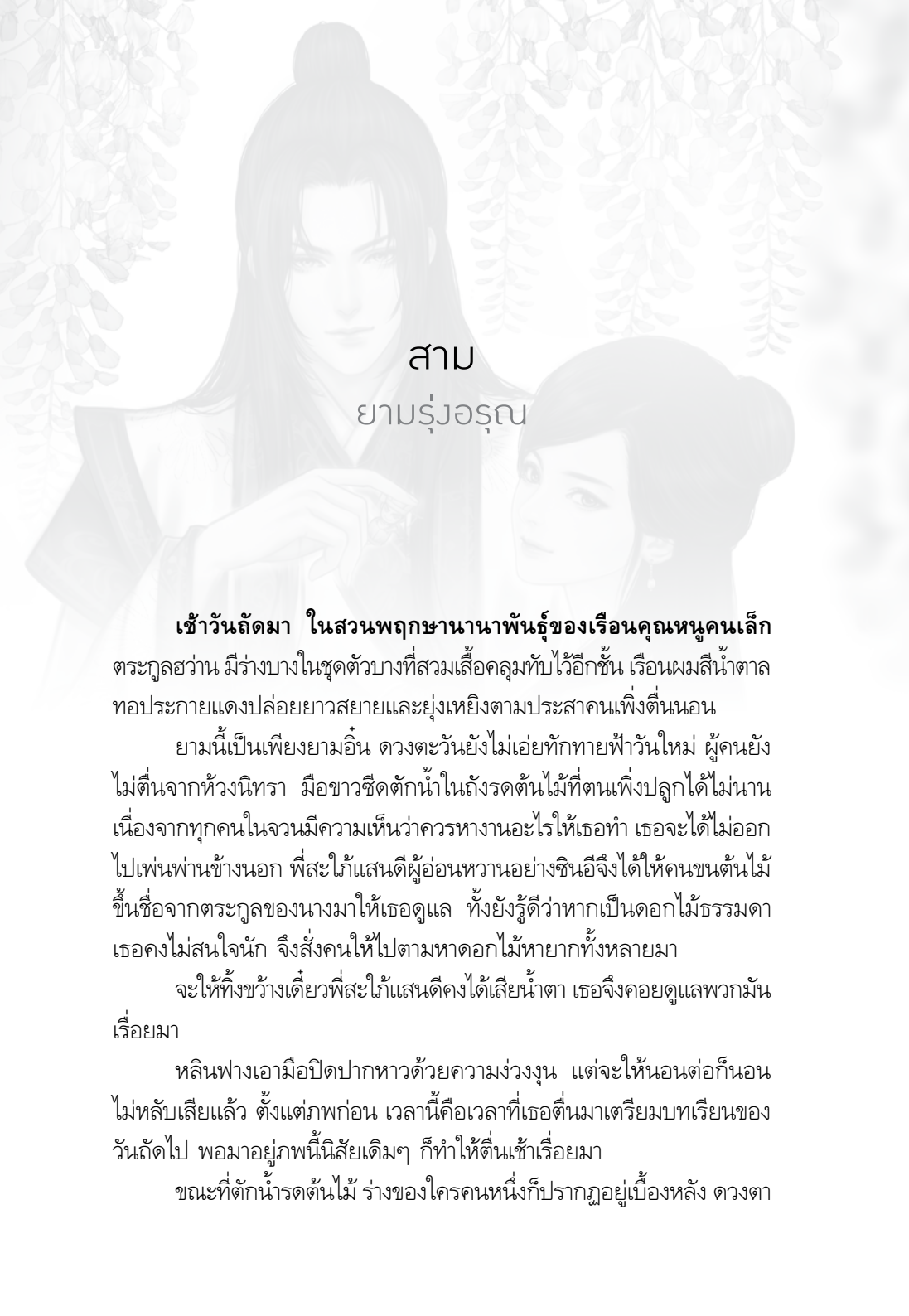
“ชิงจู” สองเฮาเรียกนางกำนัลคนสนิทหลังจากนั่งไต่ตรองบางอย่างในใจ การแต่งงานขององค์ชายเก้ากับข้าราชการหญิงเพียงคนเดียวแห่งราชสำนักที่มีศักดิ์เทียบเท่าขุนนางชั้นที่สามยังคงเป็นที่ฮือฮาในวังหลวงเรื่อยมา ยิ่งใกล้ถึงวันมงคลสมรส โอกาสที่จะเปลี่ยนพระทัยฮ่องเต้ให้ถอนราชโองการนี้ของสองเฮายิ่งริบหรือลง

เมื่อหางตาเหลือบเห็นนางกำนัลคนโปรดเข้ามาในห้องจึงตรัสขึ้นทันใด
“ไปเรียกพระสนมฮว่านเพียมาหาข้า ข้ามีเรื่องอยากหารือกับนาง”

ชิงจูเพียงทำความเคารพ รับคำและรีบหมุนกายจากไปทันทีเพื่อรีบ

นำสาส์นไปบอกแก่พระสนมฮ่วนเพย โดยไม่ทันสังเกตรอยยิ้มลับปนเป
ไปกับความภูมิใจของนายเหนือหัว

ต่อให้เป็นก๊วยอิง คงไม่คาดคิดหรือกระทั่งว่าจะโดนคนในครอบครัว
ตัวเองเล่นงานเช่นนี้

สาม ยามรุ่งอรุณ

เช้าวันถัดมา ในสวนพฤกษานานาพันธุ์ของเรือนคุณหนูคนเล็ก
ตระกูลฮว่าน มีร่างบางในชุดตัวบางที่สวมเสื้อคลุมทับไว้อีกชั้น เรือนผมสีน้ำตาล
ทอประกายแดงปล่อยยาวสยายและยุ่งเหยิงตามประสาคนเพิ่งตื่นนอน

ยามนี้เป็นเพียงยามอื่น ดวงตะวันยังไม่เอ๋ยทักทายฟ้าวันใหม่ ผู้คนยังไม่
ตื่นจากห้วงนิทรา มือขาวซีดตักน้ำในถังรดต้นไม้ที่ตนเพิ่งปลูกได้ไม่นาน
เนื่องจากทุกคนในจวนมีความเห็นว่าควรหางานอะไรให้เธอทำ เธอจะได้ไม่ออกไป
เฟ้นฟ่านข้างนอก พี่สะใภ้แสนดีผู้อ่อนหวานอย่างซินอี้จึงได้ให้คนขนต้นไม้
ขึ้นชื่อจากตระกูลของนางมาให้เธอดูแล ทั้งยังรู้ว่าหากเป็นดอกไม้ธรรมดา
เธอคงไม่สนใจนัก จึงสั่งคนให้ไปตามหาดอกไม้หายากทั้งหลายมา

จะให้ทั้งวังเดียวพี่สะใภ้แสนดีคงได้เสียน้ำตา เธอจึงคอยดูแลพวกมัน
เรื่อยมา

หลินฟางเอามือปิดปากหายใจด้วยความง่วงงุน แต่จะให้นอนต่อก็นอน
ไม่หลับเสียแล้ว ตั้งแต่ภวก่อน เวลานี้คือเวลาที่เธอตื่นมาเตรียมบทเรียนของ
วันถัดไป พอมาอยู่ภพนี้นี่เสียเต็มๆ ก็ทำให้ตื่นเช้าเรื่อยมา

ขณะที่ตักน้ำรดต้นไม้ ร่างของใครคนหนึ่งก็ปรากฏอยู่เบื้องหลัง ดวงตา

ของคนที่สร้างรตน้าต่อทอประกายวาวอย่างระวิงภัย ก่อนจะหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้ากับร่างนั้นอย่างรวดเร็ว แต่ก็ช้ากว่าเมื่อก่อนยิ่ง แท้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บยกขึ้นพาดหมายโจมตีบุคคลที่มาปรากฏกายยามวิกาล ทว่ากลับถูกร่างนั้นรับไว้ได้ทันทั่วทั้งที่

เมื่อมีจังหวะเธอจึงสังเกตเห็นร่างนั้นชัดเจนแก่สายตา ใบหน้าคมเข้ม ซีดไปกว่ายามปกติ แต่ยามกระทบกับแสงจันทร์กลับแลดูน่าหลงใหลมากกว่าเดิม เรือนผมสีดำสนิทของเขายุ่งเหยิงเล็กน้อย ดวงตาสีมรกตโดดเด่น สุกสกาวภายใต้ความมืด รวากับดวงดาวบนฟากฟ้า หลินฟางเลิกคิ้วขึ้นด้วยความประหลาดใจที่เขามาปรากฏกายที่เวลานี้ ก่อนยกเท้าลงกลับไปยืนตรงเช่นเดิม

“เจ้าบ่าวทำผิดธรรมเนียมเช่นนี้ไม่กลัวฟ้าดินลงโทษหรือ”

หลินฟางวางถังน้ำลงกับพื้นขณะมองคนที่ลอบเข้ามาในเรือนด้วยดวงตาแพรวพราว สองเท้าเล็กก้าวไปหาเขาเล็กน้อย ร่างนั้นเพียงส่งยิ้มบางๆ ให้ไม่เปลี่ยนไปจากความทรงจำเท่าไรนัก

“ข้าได้ยื่นข่าวลือ เป็นห่วงเจ้าเลยมาหา” เสียงทุ้มตืดจะนุ่มนวลเอ่ยตอบ

“ยามนี้แหละ” หลินฟางทวนคำ ไม่อยากเชื่อคำพูดเขาแม้แต่บ่อย

“อืม ข้าเพิ่งกลับเข้าเมืองหลวง และพอดีอยากให้เจ้าช่วย” เสวี่ยหยางบอกร่างเล็กที่ยืนกอดดอกมวงเขาอย่างพิจารณา เวลานี้ก็ไม่สมควรจริงๆ นั่นแหละ แต่เขารู้ดีว่าปกตินางก็ตื่นนอนแล้วจึงกล่าวมาหา

“ช่วย?”

“ข้าโดนพิษไม่รู้จักมา อยากให้เจ้าช่วยดู”

ตอนแรกเสวี่ยหยางจะมาหานางเพราะอยากถามวิธีจัดการกับข่าวลือของนางก่อน ใครจะคาดคิดว่าระหว่างเดินทางกลับจะโดนข่มขู่โจมตี

“แล้วเพิ่งบอก ป่านนี้พิษคงวิ่งไปทั่วร่างแล้วกระมัง” หลินฟางกล่าวอย่างไม่สออารมณ์ รีบปราดตัวเข้าไปหาร่างสูงแล้วพลิกแขนข้างที่เธอเพิ่งเห็นว่าเปื้อนเลือด ผ้าพันแผลสีขาวสะอาดที่ปกปิดบาดแผลชุ่มไปด้วยเลือด

“ข้าฯขับพิษมาแล้ว แต่ไม่ทราบว่าจะเหตุใดเลือดยังไม่หยุดไหลจึงอยากให้
เจ้าช่วยตรวจดู” เสวี่ยหยางบอกคนที่พิศมองแผลอย่างพิลึกพิลั่น

“ตามข้ามา”

หลินฟางเอ่ยขณะเดินนำไปยังห้องที่ตนมักใช้เก็บของที่แกะสลัก
มือหยิบตะเกียงอันเล็กที่วางไว้บนโต๊ะหินไปด้วย

เสวี่ยหยางเดินตามร่างเล็กเข้ามาในห้องที่เขาค่อยนั่งดูหญิงสาว
แกะสลัก ร่างเล็กดั่งพรหมที่ทออย่างวิจิตรและประณีตซึ่งอยู่บนพื้นออก เผยให้
เห็นรอยแยกของพื้นที่เป็นรูปประติมากรรม แล้วดั่งประติมากรรมชิ้นอย่างชำนาญ ก่อนจะ
เดินนำลงไปสู่ห้องอันมืดมิด หลินฟางเพียงใช้เทียนที่หยิบจากห้องนั้นจ่อที่
ตะเกียงแล้วจุดที่ข้างบันไดหิน ไม่นานนักเปลวไฟก็วิ่งเป็นเส้นส่องสว่างให้เห็น
ทางเดินภายในห้องใต้ดินได้อย่างชัดเจน

“ไม่คิดว่าเจ้าจะมีห้องลับด้วย”

เสวี่ยหยางอุทานอย่างนึกตะลึง หลังจากลงบันไดมาสู่ทางเขาก็พบ
ประตูไม้สองบานทางด้านซ้ายขวา หลินฟางพาเขาเดินไปที่ห้องทางซ้ายซึ่ง
ภายในมืดสนิท แต่เมื่อนางนำเทียนไปจ่อข้างผนังเปลวไฟก็วิ่งไปรอบห้องทันที
ห้องทั้งห้องสว่างขึ้นทันใด กลางห้องมีโต๊ะไม้และตำรามากมายวางกองไว้อย่าง
ไม่เป็นระเบียบนัก แม้จะเป็นห้องใต้ดินแต่ก็มีลมเย็นสบายๆ พัดผ่าน เมื่อเงย
หน้าขึ้นเขาจึงพบช่องสำหรับระบายอากาศบนเพดานมากมาย ทั้งยังมีหน้าต่าง
ระบายอากาศบนเพดาน เป็นช่องให้แสงของวันใหม่สาดส่องลงมา ไม่เหมือน
อยู่ใต้ดินเลยสักนิด มุมห้องมีกองหมอนและผ้าห่มอยู่ด้วย คาดว่าหลินฟางคง
อาศัยที่นี่เป็นฐานทัพลับ ในตู้ไม้ด้านซ้ายมือเต็มไปด้วยขวดยามากมาย ส่วน
ฝั่งตรงข้ามเป็นตู้ไม้วางเรียบเช่นกัน เต็มไปด้วยหนังสือที่อัดแน่นจนตู้แน่นแทบ
จะรับน้ำหนักไม่ไหว

“ไม่ว่าใครก็ต้องมีที่หลบภัยของตัวเองไม่ใช่หรือ” ร่างเล็กเอ่ยขณะยก
กองหนังสือออกจากเก้าอี้ไปกองไว้บนพื้นใต้โต๊ะ แล้วบ๊ายๆ เล็กน้อย “นั่งนี่ก่อน”

หลินฟางทิ้งร่างสูงที่มองสำรวจรอบห้องอย่างสนใจไว้ ก่อนจะกลับมาพร้อมน้ำสะอาดและผ้าพื้นผืนใหม่ และทนต์ตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเสวี่ยหยางเพื่อทำแผล แล้วขมวดคิ้วจนยุ่งเหยิงเมื่อเห็นบาดแผลที่บวมเป่ง คล้ายจะอักเสบ ยิ่งพิศมองยิ่งร้อนใจ มือเล็กรีบจับชีพจรข้อมือใหญ่ทันที ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนหริ่งเมื่อพบความผิดปกติ รีบผิปากเรียวยิ้มพำ

“พิษนี้...ข้าไม่รู้จัก”

หญิงสาวเอ่ยด้วยความกังวล ก่อนจะเดินไปรีอค้นตำราที่อยู่ในตู้ออกมาสองสามเล่มแล้วเปิดไล่หา เรือนผมสีน้ำตาลทอประกายแดงยังคงปล่อยสยายอยู่แบบนั้น บางทีนางอาจลืม ซึ่งธรรมเนียมห้ามสยายผมต่อหน้าคนที่ไม่ได้เป็นสามี หรือบางทีนางอาจไม่ถือ เพราะอย่างไรก็ไม่แน่ว่าพวกเขาก็จะแต่งงานกันอยู่แล้ว ดวงตาคู่คมจับจ้องที่ร่างบางที่กำลังพลิกตำราอย่างร้อนรน

พิษแบบนี้...หากเป็นภาพเก่าเธอคงเอาเลือดเขาเข้าแล็บแล้วให้ยาช่วยให้เลือดแข็งตัวไปแล้ว แต่พอมานึกหากไม่ดูให้คิดว่าพิษนี้ทำมาจากอะไร เกรงว่าอาจช่วยเสริมพิษจนทำให้อาการแย่ลงได้ จะว่าไปซี้ฉวี สหายเซียนพิษที่เธอพบตอนไปเที่ยวเล่นทางเหนือเคยให้หนังสือเล่มหนึ่งมา เขาบอกว่าพวกนี้เป็นพิษใหม่ที่เพิ่งมีการคิดค้นขึ้นโดยตัวเขาเอง ลักษณะอาการหลังโดนพิษจะว่าไปก็คล้ายๆ กับของเสวี่ยหยางอยู่

เธอค้นหนังสือจากกองที่อยู่บนโต๊ะ แต่ด้วยความที่รกเกินไปจึงหาได้ยากนัก เหลือแค่โตมุดทรายขึ้นบริเวณหน้าผาก ความกังวลใจว่าเขาจะตายทำให้เธอร้อนใจ

“บ้าเอ๊ย เอาไปไว้ไหนนะ”

มือที่พยายามค้นหนังสือนั้นสั่นไหวเพราะความหวาดกลัวว่าจะเสียเขาไป ภาพในอดีตที่เห็นเขาอนชิตอยู่บนเตียงหลังจากได้รับการวินิจฉัยจากหมอหลวงว่าโดนพิษร้ายและยืดเวลาได้เพียงห้าวันย้อนกลับมาอีกครั้ง ทำที่ของนางทำให้มือใหญ่ต้องดึงมือเล็กที่กำลังสั่นสะท้านอย่างรุนแรงหยุดมือชั่วคราว ดวงตากลมโตหันไปมองเจ้าของดวงตาสีเขียวเข้มที่สงบนิ่ง ทันใดนั้น

รอยยิ้มอ่อนโยนของเขาก็ปรากฏขึ้นที่มุมปากราวกับไม่ได้โดนพิษร้ายแรง
ประการใด

“ใจเย็นลงหน่อยเถิด ข้าขับพิษมาบ้างแล้ว เจ้าอย่าได้กังวล เจ้าหาสิ่งใด
อยู่บอกมา ข้าจะช่วยหา”

ใจเย็น เขาโดนพิษทำอะไรไม่รู้ยังจะมาบอกให้เธอใจเย็น...เฮ้ย! เธอ
นี่เกียจทาคอนรู้ใจใหม่นะ

แม้ใจจะเต้นรัวเพราะความหวาดกลัว แต่ยังคงแสวงยิ้มเพราะไม่อยาก
ให้เขาแตกตื่น ด้วยกลัวว่าพิษจะวิ่งไปทั่วร่าง แม้เธอจะนึกภาพเขาแตกตื่น
ไม่ออกก็ตาม

“ไม่...ไม่เป็นไร ท่านนั่งพักเถิด”

หลินฟางส่งยิ้มบางๆ ให้ ก่อนจะโยนหนังสือที่ไม่ใช่เล่มที่ตนตามหาลง
บนพื้นข้างโต๊ะ เธอทำแบบนั้นอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งพบคำตอบที่ตามหาและ
นึกอยากฆ่าคนที่สร้างมันขึ้นมาไม่น้อย

“ข้าจะไปเตรียมยาถอนพิษให้ โปรดรอสักพัก ท่านไม่รีบไปไหนใช่
หรือไม่”

“ไม่หรอกร ข้ารอได้” เสียงทุ้มตอบอย่างใจเย็น

ช่างทำตัวเหมือนคนไม่ได้โดนพิษร้ายแรงจนกว่าที่พระชายาเช่นเธออยาก
เอาตำราหุบหัวเขาเสียจริง แต่ก็ทำได้เพียงถอนหายใจ เพราะไม่ว่าเหตุการณ์
ใดเขาก็สามารถสงบสติได้ไม่ใช่หรืออย่างไร เธอถึงปล่อยใจตัวเองยามอยู่กับ
เขา เอาเถอะ อยากรักยังไม่ตาย หลินฟางคิดก่อนกลับหลังหันเดินไปยังห้อง
ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

เสวี่ยหยางเดินตามคนรักที่เหมือนจะหมกมุ่นเรื่องยาถอนพิษจนลืมเขา
ชั่วคราวไปยังอีกห้อง ห้องนี้โครงสร้างไม่ต่างจากห้องเก่านัก นางเดินไปมา
ทั่วห้อง หยิบหุ่นหยิบนึ่มาวางไว้บนโต๊ะกลางห้อง เรือนผมยุ่งเหยิงถูกรวบแล้ว
ใช้พู่กันแทนปิ่นเสียบไว้ง่ายๆ รอบห้องเต็มไปด้วยตุ๊กตาสุนัขในโพรง
บันไดใช้ปิ่นขึ้นไปหยิบวัตถุดิบที่อยู่ชั้นสูงเกินกว่าแขนจะเอื้อมถึง เสวี่ยหยาง

ยืนมองคู่มั่นสาวที่เดินผ่านไปมา เดี่ยวหยิบหม้อ เดี่ยวตักน้ำที่กักเก็บไว้ในถังขนาดใหญ่ใส่หม้อ

“เหตุใดพิษของชีจวีถึงมาอยู่ที่นี่ มันไม่ควรมีในเมืองหลวงมิใช่หรือ หรือเขามาเที่ยวเล่นแถวนี้”

“ชีจวี” อาจเพราะที่นี้เงียบเกินไป เสวี่ยหยางจึงได้ยินคำพึมพำนั้นชัดเจน

“ท่าน นึกว่ารออยู่ห้องนั้น” หลินฟางตกใจกับเสียงของร่างสูงจนเกือบพลอปลอยตะกั่วใส่สมุนไพร่ร่วง แต่ก็รวบรวมสติกลับมาตอบคำถามอีกฝ่ายได้โดยใช้เวลาไม่นาน “ไม่มีอะไรหรอก แคสหายข้านะ”

“ว่าแต่ท่านพอทราบหรือไม่ว่าพระสนมลู่เพยอยู่ฝั่งไหน” หลินฟางเปลี่ยนเรื่องไป ทว่ายังคงติดใจในเรื่องนี้อยู่ไม่น้อย

เสวี่ยหยางขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วตอบ “เรื่องวังหลังข้าไม่ค่อยรู้มากนัก แต่จะให้คนไปสืบมาให้”

“ขอบคุณ” หญิงสาวส่งยิ้มบางๆ ใ้ว่าที่พระสวามี ก่อนจะหันไปตมยามต่อ หลังจากนั้นบทสนทนาของทั้งสองจึงเงียบหายไป เสวี่ยหยางเฝ้าแต่มองท่าทางอันสง่างามของร่างเล็กที่วุ่นวายกับการตมยามจนไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าใด รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่หลินฟางตมยามเสร็จแล้ว

“ฟางเออร์ เจ้าคิดจะจัดการลู่ชีเช่นไร”

เสวี่ยหยางยกยาขึ้นดื่มหมดแล้วเอย่ถามคนที่ช่วยทำแผลให้ เขาเปลี่ยนกลับไปเรียกนางว่า ‘ฟางเออร์’ ตามเดิม หลังจากเรียกนางว่า ‘สวเออร์’ มาพักใหญ่ เพื่อบอกนางว่าเขาอมรับตัวตนของนางก่อนที่จะมายังโลกนี้ด้วย ทว่าหลังจากนางได้ไปทูลขอพระราชทานมงคลสมรสจากโอรสแห่งสวรรค์ แม้นางจะรู้สึกขอบคุณที่เขาคิดเผื่อแผ่ห่วงใย ต่อจากนี้ขอให้เรียกนางว่า ‘ฟางเออร์’ ตามเดิมเห็นทีจะเหมาะสมกว่า นางเองก็อยากเริ่มต้นใหม่ ทั้งพวกบ่าวใช้จะได้ไม่เมินงและพากันไปลือไร้สาระต่างๆ นานา เขาจึงตามใจนางตามหลักสามที่ดี

“ยังไม่กล้าลงมือ เพราะไม่แน่ใจว่าใครอยู่เบื้องหลังพระสนมลู่เพย”

หลินฟางตอบอย่างฉะฉาน แล้วตบแขนเขาเบาๆ เป็นเชิงว่าทำแผลให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ข่าวลือนั้นเจ้าไม่ต้องห่วง ดูเหมือนคนของเจ้าจะจัดการไปส่วนหนึ่งแล้ว”

“คนของข้า”

“คนที่เจ้าเคยช่วยเขาไว้ รวมทั้งทายาทรุ่นที่สองของอดีตนักโทษที่เจ้าเคยขอให้พวกเขาได้ออกจากหุบเขา”

เสวียหยางโยกศีรษะคนที่ทำหน้าที่นั่งไปมาแผ่วเบา แม้ข่าวลือเรื่องที่ถูกผู้บังคับบัญชาข้อหาอาจเกิดจากการที่ถูกผู้คนด่วนตัดสินโดยไม่ได้พิจารณาว่าเป็นจริงหรือไม่จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในแคว้นนี้ แต่หลายครั้งก็ทำให้ฝ่ายหญิงผูกคอตายเพื่อหลบหนีคำครหา จนบัดนี้เรื่องที่ไม่ควรปกติเช่นนั้นกลับกลายเป็นเรื่องปกติ นับว่าโชคดีที่หลินฟางไม่เคยใส่ใจคำครหาพรรคนี้เสียเท่าไร เขาจึงไม่ต้องกังวลว่านางจะผูกคอตายเหมือนผู้หญิงจิตใจอ่อนไหวดุษฎีปลายหญ้าต้องลมพวคนั้น

“บางครั้งโลกก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่เจ้าคิดนักหรอก”

แม้ใบหน้าจะเรียบนิ่งเฉยเช่นปกติ แต่ความอ่อนโยนของเขานั้นทำให้ใจคนฟังสั่นไหวได้ไม่ยาก หลินฟางยังคงปล่อยให้เขาเล่นหัวต่อไป และแย้งโดยไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวของเขาเสียเท่าไร

“แต่บางครั้งมันก็เลวร้ายกว่าที่คาดเอาไว้”

หลังจากที่เอ่ยประโยคนี้ออกไป เขาก็รวบเธอเข้าไปกอดไว้แน่นราวกับหมั่นไส้เด็กดื้อด้านอย่างเธอ กลิ่นหอมจางที่คุ้นเคยลอยมาแตะจมูกชวนให้ความคิดที่ยุ่งเหยิงสงบลง โออุ่นที่โอบล้อมไว้ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยและเริ่มเสกติดอ้อมกอดของเขาย่างน่าประหลาดใจ เสวียหยางพ่นลมหายใจรดศีรษะของเธอ จงใจเพิ่มพูนให้ได้ยินคำว่ากล่าวที่ทำให้เธอหัวเราะในลำคออย่างเห็นด้วย

“เจ้านี่คือจริงๆ เลยนะ”

“ในภาพเก่า มีคนกล่าวเช่นนั้นหลายคนอยู่”

“ไม่เป็นไร หากสถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น ที่เหลือข้าจะจัดการเอง เจ้าเองก็ควรพักผ่อน เจ้าสาวที่โหมหนัตาโถมประหนึ่งผ่านสงครามมาเช่นนั้นกัน”

เสวี่ยหยางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย้าแหย่ มือใหญ่ลูบดวงหน้าหวานอย่างทะนุถนอม หลินฟางเพียงแนบมือไว้บนหลังมือของเขา ให้มือใหญ่อันอบอุ่นแนบกับแก้มตนมากขึ้น

“เจ้าบ่าวเช่นท่านก็ควรพักผ่อนบ้าง โชคดีที่ข้ามีสมุนไพร่ครบพอดี หากข้าว่านี่เกรงว่าทุกอย่างจะแย่งลง”

ดวงตาต่างสีสับจ้องสื่อสารโดยไร้สำเนียง อ้อมแขนแกร่งโอบรัดร่างเล็กเข้ามาใกล้ตัว ขณะที่เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้ร่างเล็กหมายจะจุมพิตให้หายคิดถึง ทว่าเสียงโวยวายจากด้านบนก็ดังขึ้นขัดจังหวะที่นานๆ จะมีสักหนในช่วงนี้ ทำให้ทั้งสองรู้สึกหงุดหงิดใจ

“คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ”

เสียงโวยวายจากด้านบนทำให้หลินฟางถอนหายใจกับอาการตื่นตูมทุกครั้งที่เธอหายตัวไปของสาวใช้ในเรือน คนพวกนี้ยังไม่ชินอีกหรือไร

“เช่นนั้นข้าไปก่อน ไว้จะแวะมาหาเจ้าใหม่”

เสวี่ยหยางคลายอ้อมกอดจากร่างเล็กอย่างเสียดาย พยายามท่องในใจว่าหลังจากนี้มีเวลาอีกมาก และเขาจะไม่ยอมให้ใครมาขัดจังหวะเช่นนี้อีกเด็ดขาด ถ้าใครขัด หลังจากนั้นเขาก็มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะสังหารมันทิ้งเสีย

“เอายาพวกนี้ไปด้วย กินวันละขวดเดียวก็น่าหาย” หลินฟางเอ่ยขณะยื่นขวดยาขนาดเล็กประมาณฝ่ามือให้สามขวด

“ข้าจะส่งคนให้มาบอกเจ้าในเร็ววัน”

เสวี่ยหยางเก็บขวดยาเรียบร้อยก็เอ่ยบอก ขาเรียวยาวเดินไปจุมพิตบนหน้าผากมนของว่าที่พระชายาด้วยความรักใคร่ปนเปไปกับความเสียดายที่วันนี้มีเวลาจะอยู่ด้วยกันเพียงเท่านี้

“ขอบคุณล่วงหน้า รักษาตัวด้วย”

หลินฟางยิ้มขบขันให้ว่าที่พระสวามีที่เดินออกจากห้องไปอย่างเชื่องช้า

ประหนึ่งไม่ยอมจากไปไหน มือเรียวหยิบบรรดาข้าวของที่รื้อออกมาตม้มาไปล้างแล้วเก็บไว้ที่เดิม ก่อนจะดับไฟข้างทางและในห้องอีกห้องหนึ่ง ห้องที่เคยสว่างจึงมืดลง ร่างละครญเดินเอื่อยเนือยย้อนกลับไปยังทางที่ตนลงมา ไม่สนใจเสียงตะโกนโหวกเหวกที่เรียกหาตนแต่อย่างใด พลังคิดถึงคนที่อยู่เบื้องหลังการโจมตีเสวียหยางด้วยพิษของสหายต่างถิ่น

สงสัยต้องลงส่งจดหมายไปถามซินวีเรื่องพิษนี้เสียแล้ว

ตำหนักเล็กๆ แห่งหนึ่งในวังหลัง นคราญผู้ดงามนางหนึ่งกำลังติดพิณสะกดใจผู้คนที่เดินผ่านไปมาอย่างเหม่อลอย เรือนผมสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับสีตาเกล้าไว้อย่างดี เรือนร่างอรชรซ่อนไว้ภายใต้ชุดของสตรีชาววังชั้นสูงสีชมพูอ่อนพลัวไหว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหมือนนกไไปถึงบทสนทนาที่ตนเพิ่งคุยกับมารดาของแผ่นดิน

“หากเจ้าเปลี่ยนใจน้องสาวของเจ้าให้ขอฝ่าบาทถอนราชโองการ หรือเปลี่ยนตัวเจ้าบ่าวได้ ข้าจะมอบตำแหน่งก๊วยเพยให้เจ้า หากทำไม่ได้ เจ้าคงทราบดีว่าจุดจบของพระสนมที่ไม่มีทายาทมังกรให้ราชวงศ์จะเป็นเช่นไร”

“พระสนม ท่านก๊วยอิงมาถึงแล้วพะคะ”

เสียงของนางก้านล่อเอ่ยขึ้นพร้อมกับการปรากฏกายของน้องสาวคนเล็กที่ไม่ได้เห็นหน้ามานานปี นางเพียงพยักหน้ารับ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่เต็มไปด้วยความเยื่อหยิ่งหันไปกวาดมองน้องสาวตนเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยไล่บรรดานางก้านล่อออกไป จนสุดท้ายเหลือเพียงตนกับน้องสาวในห้อง

“ฟางฟางนั่งก่อนสิ”

หลินฟางนั่งลงตามคำเชื้อเชิญ ดวงตาฉายแววเรียบเฉยไม่ต่างจากภาพในความทรงจำของพระสนมฮว่านเพยนัก ความเรียบเฉยที่ไม่ว่าเมื่อไรก็นำพามาแต่ความไม่สบอารมณ์ให้แก่นาง

“ไม่ได้เจอกันนาน เจ้าโตเป็นสาวเสียแล้ว”

นางเอ่ยด้วยรอยยิ้มหวานหยดยิ้มมองน้องสาวที่อยู่ในชุดสีม่วงเข้ม

บนหัวมีปิ่นปักผมที่สลักลายกล้วยไม้ที่ผู้คนพากันกล่าวถึง มือบางของพระสนมรินชาให้น้องสาวตัวเองอย่างมีจิตสมกับสาวชาววัง

“เราพี่น้องไม่ได้เจอกันเสียนาน หากข้าจำไม่ผิด เมื่อก่อนเจ้าเอาแต่หนีการดูตัวจนทำให้ชื่อเสียงตระกูลฮว่านต่างพร้อย แต่วันนี้กลับเป็นคนร้องขอพระราชทานมรดกสมรส ข้านี้กลัวเสียจึงอยากถามเจ้าว่าเหตุใดจึงตัดสินใจเช่นนี้”

แขกผู้มาเยือนมองพี่สาวด้วยสายตาเรียบเฉยเช่นเดิม ในใจกำลังประมวลเหตุผลที่เป็นไปได้ที่พี่สาวซึ่งไม่เคยถูกชะตากับตนถาม เพราะรู้จักกันมานานและรู้ว่าพี่สาวตรงหน้าไม่ได้มีความรู้สึกใดๆ ให้เธอเสียเท่าไรจึงทำได้เพียงยิ้มตอบ “พระสนมฮว่านเพย เมื่อถึงเวลาทุกอย่างก็ควรเป็นไปตามครรลองของมันมิใช่หรือ”

คำตอบเหมือนไม่ได้ตอบเช่นนั้นทำให้คนที่มักถูกตามใจต้องพยายามหักห้ามใจไม่แสดงโทสะออกมา ร่างละคราญยิ้มหวานให้ผู้เป็นน้อง แต่มีอาจตบตาคนที่เข้าใจภาษากายคนอื่นได้ดีเท่าไรนัก

“ฟางฟาง พวกเราก็เป็นพี่น้องกัน แต่ข้ากลับไม่ค่อยรู้เรื่องของเจ้าเลย ข้านี้มันเป็นพี่สาวที่ไม่ได้เรื่องจริงๆ”

เมื่อถามปกติไม่ได้ผล นางจึงจำเป็นต้องเล่นบทโศก หวังให้น้องสาวหลงเชื่อ โดยลืมนึกว่าคู่สนทนานั้นแท้จริงแล้วเป็นใคร แม้จะเป็นน้องสาว แต่อีกด้านหนึ่งเป็นถึงข้าราชการหญิงคนแรกและคนเดียวในราชสำนัก ทั้งยังมีตำแหน่งเทียบเท่าขุนนางชั้นที่สาม มิหรือจะมองไม่ออกว่าพี่สาวพยายามเอ่ยถึงสิ่งใด

“พระสนมฮว่านเพยอย่ากล่าวเช่นนั้นเลย” หลินฟางเพียงตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“เฮ้อ พี่อยู่ที่นี้ก็ทราบเพียงข่าวลือเสียมากกว่า อย่างเรื่องที่เจ้าปฏิเสธการจับคู่กับองค์ชายสาม แล้วร้องขอพระราชทานมรดกสมรสกับองค์ชายเก้าแทน” กล่าวไปพลางลอบสังเกตปฏิกิริยาของน้องสาว แต่ที่ได้รับกลับมีเพียง

ทำที่หนึ่งเฉยไม่แปรเปลี่ยน นางเกลียดทำที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวของนางสาวคนนี้เป็นที่สุดตั้งแต่สมัยเด็กแล้ว

“ฟางฟาง เจ้าช่วยบอกเหตุผลที่ได้ไหมว่าเหตุใดเจ้าถึงเลือกองค์ชายเก่า แทนที่จะเป็นองค์รัชทายาทที่จะขึ้นเป็นมั่งกรในอนาคต หรือองค์ชายสามผู้นำหลงใหล บุรุษรูปงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน”

“พระสนมฮว่านเฟย” ร่างเล็กวางถ้วยชาลงบนจานกระเบื้องบนโต๊ะไม้ แล้วหันไปเผชิญหน้ากับพี่สาวตรงๆ “เหตุใดท่านถึงได้สนใจเรื่องนี้กัน”

“ฟางฟาง อย่างไรก็ตามเจ้าก็เป็นน้องสาวข้า ข้าอยากรู้ความเป็นไปของเจ้าบ้าง ไม่ได้หรืออย่างไรรัน”

ทั้งๆ ที่ไม่สนใจเธอมาหลายปีอย่างนั้นหรือ ดวงตาของผู้เป็นน้องสบจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลเข้มของพี่สาวอย่างไม่เกรงกลัวในฐานะที่แตกต่าง ราวกับต้องการอ่านให้ถึงแก่นลึกในจิตใจ ก่อนจะยิ้มให้พี่สาวเล็กน้อย พลางเอ่ย “หากท่านประสงค์เช่นนั้นหม่อมฉันเองก็ยินดีที่จะตอบ เหตุที่หม่อมฉันเลือกองค์ชายเก่าเพราะหม่อมฉันอยู่กับเขาแล้วสบายใจ และยังเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่ แค่นี้คงเพียงพอแล้วที่หม่อมฉันจะตัดสินใจเลือกเขา”

พระสนมฮว่านเฟยชะงักไปทันใด นางไม่นึกว่านางสาวจะยอมตอบโดยง่าย แถมคำตอบยังเรียบง่ายยิ่ง ราวกับเพราะหลินฟางพอใจองค์ชายเก่า จึงขอพระราชทานมงคลสมรสกับเขาโดยไม่ได้คำนึงถึงตำแหน่งหรืออำนาจ

“เจ้าหมายความว่าองค์ชายเก่า ‘ดีกว่า’ องค์รัชทายาทและองค์ชายสามที่สตรีทั้งแผ่นดินพากันทอดกายถวายตัวให้ อย่างนั้นหรือ”

หลินฟางยกถ้วยชาขึ้นจิบด้วยท่าที่สงบไม่หวั่นไหวต่อคำถามขึ้นมาแม้แต่น้อย เพียงเลือกที่จะตอบโดยไม่คิดล่วงเกินใคร

“หม่อมฉันไม่ได้กล่าวว่าใครดีกว่าใคร เพียงแต่หม่อมฉันพอใจที่จะอยู่กับเขา พระสนมฮว่านเฟย บางครั้งความสัมพันธ์ของคนสองคนก็ไม่ได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจใดๆ บางครั้งมันเป็นเพียงเรื่องของความรู้สึกที่ดูแล้วไร้เหตุผล และที่สำคัญ...หม่อมฉันรักองค์ชายเก่า”

สามคำสั้นๆ ที่ทำให้พระสนมช้วนเผยเบิกตากว้าง นางไม่เคยคาดคิด ว่าน้องสาวผู้ไม่สมหึงจะเอ่ยถ้อยคำนี้ออกมาอย่างหนักแน่น ไร้ซึ่งท่าที เหนียมอายอย่างสตรีทั่วไป รวากับคำว่า ‘รัก’ ของหลินฟางกับเขาช่างลึกซึ้งเสีย จนคนนอกอย่างนางนึกอิจฉา

รักอย่างนั้นหรือ นางรักฝ่าบาทหมดหัวใจ แต่สิ่งที่ได้กลับมาเป็นเพียง ตำแหน่งหนึ่งกับการถูกกลั่นแกล้ง การดูถูกและเหยียดหยามจากพระสนม คนอื่นหลังจากแท้งโอรสมังกรไป นางพยายามอย่างยิ่งที่จะปรนนิบัติเขา อย่างดี แต่สิ่งที่ได้รับมีเพียงความเอ็นดูเพราะนางเป็นคนตระกูลช้วน ต่างจาก น้องสาวที่พระองค์โปรดปรานและให้เกียรติ

เพราะรัก...นางถึงร้องไห้ทุกครั้งที่คนรักไปนอนกับหญิงอื่น เพราะรัก... ถึงยอมไถ่ ทนอยู่ในวังแห่งนี้เรื่อยมา นางอยากหัวเราะเยาะใส่หน้าน้องสาว อยากบอกหลินฟางว่า น้องช่างโง่เขลา ยิ่ง คิดว่าความรักของบุรุษเป็นสิ่งที่ยั่งยืน อย่างนั้นหรือ พอเมื่อถึงทั้งขว้างพวกเรา ไม่ต่างจากสิ่งของที่ไร้ราคาค่างวดใดๆ

ทั้งที่อยากทำแบบนั้น แต่เมื่อสบมองดวงตากลมโตที่ไร้ซึ่งความลังเล ในแวตานั้นก็พูดไม่ออก ใจหนึ่งก็สงสารน้องสาวที่ตกหลุมที่บุรุษสร้างขึ้น แต่ อีกใจก็นึกสงสัย แม้จะไม่ถูกชะตากัน แต่นางรู้จักนิสัยน้องสาวคนนี้ หาก ไม่ตัดสินใจดีแล้วน้องสาวไม่มีทางพูด และไม่โง่ที่จะตัดสินใจผิดพลาด เหมือนนาง

เหตุใดหลินฟางสามารถพูดคำว่า ‘รัก’ โดยปราศจากความลังเลได้ถึง เพียงนั้น ทั้งที่ยามเจ้าทุกข์ ถูกทรมานในคุกหลวง เขาก็ไม่ได้มาช่วยเจ้ามิใช่ หรือ หรือน้องสาวผู้แสนชาญฉลาดของนางถูกความรักทำให้ดวงตามีดบอด กลายเป็นคนโง่เสียแล้ว

“ฟางฟาง ตอนที่เจ้าถูกทรมานเขาก็ทิ้งเจ้าให้เผชิญหน้ากับมันเพียงลำพัง เหตุใดเจ้าถึงยังคิดรักบุรุษผู้นั้นกัน”

โดยไม่ทันรู้ตัว เสียงที่ออกมาจากริมฝีปากอ้อมได้รูปนั้นแสดงให้เห็น ความรู้สึกสมเพชที่ยากเกินกว่าจะกักเก็บ

หรือบางทีน้องสาวคนนี้อาจหัวทึบกว่าที่คิดไว้

“พระสนมฮว่านเพย เหตุที่เขาไม่มาช่วยหม่อมฉันในคราที่ถูกจับไป
ทรมานนั้น หม่อมฉันทราบเหตุผลของเขาดี และอีกอย่าง ไม่มีใครบนโลกนี้
จะถูกช่วยเหลือไว้ได้ตลอดเวลาหรอกจริงไหม”

น้ำเสียงราบเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ของผู้เป็นน้องสาวทำให้พระสนม
ฮว่านเพยเงยหน้าจากถ้วยชามมองร่างเล็กข้างกาย ทั้งที่ผ่านเรื่องราวเลวร้าย
มามากมาย แต่แผ่นหลังของน้องสาวยังคงเหยียดตรงราวกับสามารถยืนหยัด
ได้ด้วยตัวเอง ไม่ต่างจากครั้งสุดท้ายที่พวกเขาได้พบกัน

“แต่ไหนแต่ไรมาหม่อมฉันไม่เคยคิดว่าในเวลาเช่นนั้นจะมีใครมาช่วย
อยู่แล้ว และหม่อมฉันเองก็ไม่คิดขอความช่วยเหลือจากใคร หากทำได้
หม่อมฉันจะทำด้วยตัวเอง ยามเกิดปัญหาที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็น
ความตาย หม่อมฉันมักมีทางเลือกให้ตัวเองอย่างน้อยสองทางเสมอ” หลินฟาง
คลี่ยิ้มบางให้พี่สาวที่นั่งฟังนิ่งๆ

“จะอยู่หรือจะตาย หากอยู่อย่างน้อยต้องเอาตัวรอดได้ด้วยตัวเอง และ
หากตายต้องตายอย่างมีศักดิ์ศรี”

น้ำเสียงหนักแน่นจริงจังทำให้คนฟังถึงกับขนลุกชู๋ อำนาจในน้ำเสียง
และดวงตานั้นไม่อาจทำให้นางปฏิเสธได้เลยว่า น้องสาวของนางคิดเช่นนั้นจริง
และเด็กนี่กล้าที่จะทำตามที่ถูก

“พระสนมฮว่านเพย หม่อมฉันขอขอบคุณสำหรับความเมตตาและ
เป็นห่วงของท่าน”

หลินฟางเพียงแสดงท่าทีเคารพต่อพี่สาวที่กำลังตกใจอย่างเห็นได้ชัด
หลังจากพระสนมฮว่านเพยเรียกสติตนกลับมา และเก็บท่าทางตกใจไป
เรียบร้อยแล้วจึงถาม “ฟางฟาง เจ้าคิดบ้างหรือไม่ว่าหากยามนั้นเจ้าเลือก
องค์ชายสาม ทุกอย่างอาจไม่เป็นเช่นนั้น”

“มันอาจไม่เป็นเช่นนั้น มันอาจดีกว่านี้ หรืออาจแย่กว่านี้ก็ได้”

ร่างเล็กตอบพี่สาวด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่เห็นความ

สำคัญที่จะต้องตอบสนทนาเรื่องนี้ให้ยาวยืด “พระสนม ขอหม่อมฉันได้ตรวจชีพจรของท่านจะได้หรือไม่ ก่อนหน้านั้นเพราะมีแต่เรื่องยุ่งจึงไม่อาจหาทางมาหาท่านได้ แต่ยามนี้...”

“ตามใจเจ้าเถอะ” พระสนมฮว่านเพยเอ๋ย พร้อมกับยื่นข้อมือบางให้น้องสาวจับอย่างไม่คาดหวังอะไรมากนัก หลังจากแท้งครานั้น แม้แต่หมอลวงยังบอกว่าไร้โอกาสที่จะตั้งครรภ์ได้อีก นางร้องให้อยู่หลายวันจนร่างกายทรุดโทรม

ผู้หญิงหากไม่สามารถมีทายาทสืบต่อให้คนที่รักได้...จะไปมีความหมายอะไร

โดยเฉพาะผู้หญิงในวังหลังเช่นนาง

“หม่อมฉันจะจัดยาและมาส่งให้ด้วยตัวเอง ก่อนกินอาหาร ของว่าง หรือดื่มอะไรก็ตาม ท่านควรใช้สิ่งนี้ตรวจสอบดูก่อน”

หลินฟางหยิบกล่องไม้ขนาดเล็กเท่าฝ่ามือกล่องหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เมื่อพระสนมรับแล้วมาเปิดออกดู จึงพบว่ามันเป็นแหวนเงินเกลี้ยงเกลาที่มีลวดลายเถาวัลย์สลักไว้อย่างวิจิตร “เมื่อแหวนนี้สัมผัสถูกพิษมันจะเปลี่ยนสีและอยากให้พระสนมจดจำไว้อย่างหนึ่งว่า ห้ามรับยาจากคนอื่นในเวลาเช่นนี้ ยกเว้นหม่อมฉันโดยเด็ดขาด แม้แต่หมอลวง ให้หาทางเททิ้งเสีย ห้ามกินโดยเด็ดขาด”

“เหตุใดข้าต้องทำตามที่เขาพูด”

“หากท่านยังต้องการมีทายาทมังกร”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของผู้เป็นพระสนมเบิกกว้างอย่างตะลึงงัน ก่อนเปลี่ยนไปเป็นความคาดหวัง จนกระทั่งหายตกใจแล้วจึงรีบเอ่ยถามน้องสาวทันทีด้วยเก็บความดีใจไว้อยู่

“ฟางฟาง เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“หม่อมฉันสามารถทำให้ท่านกลับมาตั้งครรภ์ได้ เพียงแต่ท่านห้ามดื่มยาใดๆ เด็ดขาดในช่วงนี้ ยกเว้นยาที่หม่อมฉันเอามาส่งให้ หม่อมฉันจะขอ

ฝ่าบาทมาเยี่ยมท่านบ่อยๆ ฝ่าบาทคงไม่ว่าอะไร”

“ฟางฟาง” พระสนมฮวันเพยเรียกน้องสาว ไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่าง หลินฟางที่ไม่เคยจะลงรอยกันจะยอมช่วยคนอย่างนาง

“อย่างไรเสียทางนี้คงดีกับพระสนมมากกว่า หม่อมฉันเกือบลืมไป ท่าน พ่อท่านแม่และพวกพี่ๆ ฝากความคิดถึงมาถึงท่านด้วย”

พระสนมฮวันเพยลังเลว่าควรทำเช่นไรต่อเมื่อทุกอย่างผิดคาดกับที่ นางคิดเอาไว้มาก จึงต้องถามออกไปตรงๆ เพื่อบอกจุดประสงค์ของตนให้ ชัดเจน

“ฟางฟาง เจ้าคิดจะแต่งกับเขาจริงๆ อย่างนั้นหรือ”

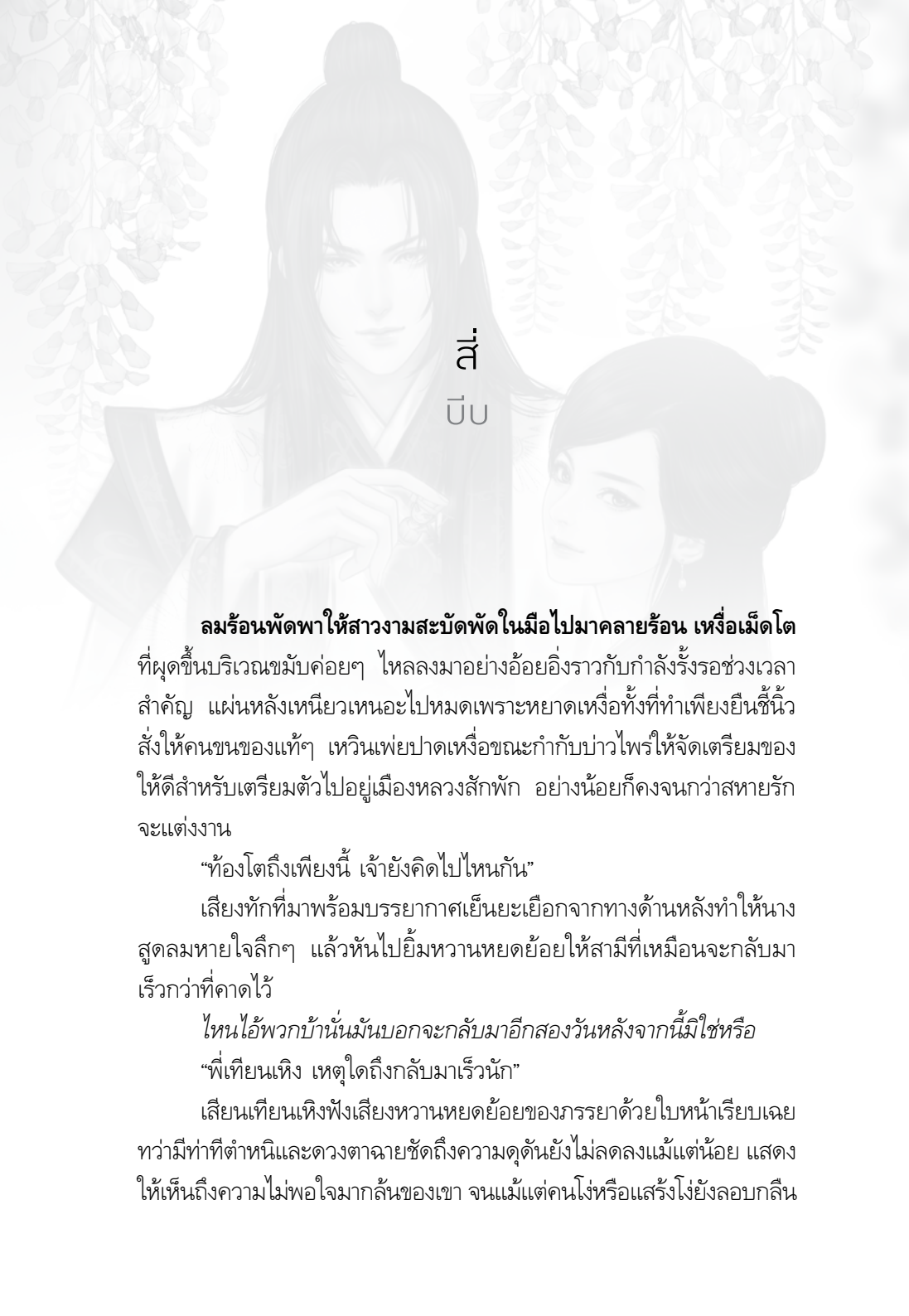
“อืม หม่อมฉันตัดสินใจแล้ว”

“หากข้าจะขอให้ฝ่าบาทถอนราชโองการล่ะ”

คำพูดจากพี่สาวทำให้ฮวันหลินฟางที่กำลังจิบชาชะงักไป ดวงตา เรียบเฉยนิ่งมองพี่สาวอย่างใช้ความคิด ก่อนเปลี่ยนเป็นยิ้มยิ้มแล้วตอบ กลับอย่างใจเย็น “หม่อมฉันคงทำตามที่พระสนมร้องขอไม่ได้ และจะส่งคนมา คุ่มครองท่าน วันนี้หม่อมฉันคงต้องขอตัวก่อน ไว้หม่อมฉันจะเอายามาให้ ส่วน แหวนนั้นถือเป็นของขวัญจากหม่อมฉันแล้วกัน” หลินฟางกล่าวขณะเดินออก จากห้อง ทิ้งให้เจ้าของตำหนักอยู่กับห้วงความคิดของตัวเองตามลำพัง

น้องสาวของนางจากไปโดยไม่คิดรอคำท้วงจากนางแม้แต่หน่อย

แล้วนางจะบอกกับฮองเฮาเช่นไรดี

เล่ม แปด

ลมร้อนพัดพาให้สาวงามสะบัดพัดในมือไปมาคลายร้อน เหงื่อเม็ดโต
ที่ผุดขึ้นบริเวณขมับค่อยๆ ไหลลงมาอย่างอ้อยอิ่งราวกับกำลังร้องรอช่วงเวลา
สำคัญ แผ่นหลังเหนียวเหนอะไปหมดเพราะหยาดเหงื่อทั้งที่ทาเพียงยีนชิ้นนี้
สั่งให้คนชนของแท้ๆ เหวินเพ่ยปาดเหงื่อขณะกำกับว่าไฟริให้จัดเตรียมของ
ให้ดีสำหรับเตรียมตัวไปอยู่เมืองหลวงสักพัก อย่างน้อยก็คงจนกว่าสหายรัก
จะแต่งงาน

“ต้องโตถึงเพียงนี้ เจ้ายังคิดไปไหนกัน”

เสียงทักที่มาพร้อมบรรยากาศเย็นเยือกจากทางด้านหลังทำให้นาง
สุดลมหายใจลึกๆ แล้วหันไปยิ้มหวานหยดย้อยให้สามที่เหมือนจะกลับมา
เร็วกว่าที่คาดไว้

ไหนไฉ่พวกบ้านนั้นมันบอกจะกลับมาอีกสองวันหลังจากนี้มิใช่หรือ

“พี่เหียนเหิง เหตุใดถึงกลับมาเร็วนัก”

เสียงนทียืนเหิงฟังเสียงหวานหยดย้อยของภรรยาด้วยใบหน้าเรียบเฉย
ทว่ามีท่าทีตำหนิและดวงตาฉายชัดถึงความดูดนัยยังไม่ลดลงแม้แต่น้อย แสดง
ให้เห็นถึงความไม่พอใจมากล้นของเขา จนแม้แต่คนโง่หรือแสร้งโง่ยังลอบกลืน

น้ำลายลงคออย่างอดไม่ได้

“ถ้ากลับมาซักว่านี่ข้าก็คงไม่รู้ว่าจะไปเล่นสนุกในเมืองหลวง”

ไอ้พวกลูกน้องปากมาก

เจ้าลำนกขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างหงุดหงิด ไม่ต้องสงสัยว่าเหตุใดเขาจึงทราบ เจ้าพวกนั้นคงเป็นห่วงคนกำลังท้องกำลังไส้อย่างนางเลยคิดจะปรามแต่ไม่มีปัญญา จนต้องไปขอยืมมือสามีของนาง

มันน่าจับลงโทษเสียให้หมด

“แคว่จะไปช่วยสหายตระเตรียมงานแต่งเอง” เสียงหวานและแววตาออกอ้อนยังคงทำหน้าที่ของมันต่อไปจนดวงตาที่แสนจะดูดั้นนั้นเริ่มฉายแววใจอ่อน

อี หลังจากอยู่กินด้วยกันมา มีหรือนางจะรู้ว่าต้องทำอะไรเขาจึงจะไม่กล้ำปฏิสេธ

“ข้าคิดว่ามีคนช่วยเหลือนางมากพอแล้ว เจ้าไม่เห็นจำเป็นต้องไปก็ได้”

“แต่ข้าจะไป”

“เพย์เออร์ ไม่ห่วงตัวเองก็ห่วงลูกบ้าง”

“ก็ข้าจะไป”

เมื่อเริ่มหมดความอดทนในการออดอ้อน เหวินเพย์ก็กลับมาใช้นิสัยเก่าด้วยการตีหน้าตายแล้วเอ่ยสิ่งที่ตัวเองต้องการซ้ำๆ จนอีกฝ่ายนึกรำคาญแล้วปล่อยตัวไป

“เพย์เออร์ เจ้าอย่าทำให้ลูกเขยพ่อลำบากใจสิ”

ทัพเสริมมาแล้ว เหวินเพย์กุมขมับกับความสัมพันธ์ที่เข้ากันได้ดีเกินไปของพ่อตากับลูกเขย ตั้งแต่ตั้งครุฑนี้บิดาของนางแทบจะเข้าข้างเทียนเหิงทุกอย่าง ตั้งแต่ให้นางพักงานจนไม่มีอะไรทำ ยันไม่ให้แอบออกไปเที่ยวไหน ยามคำคืบ นางอยากจะทำตาย

“ท่านพ่อก็ช่วยบอกลูกเขยของท่านด้วยว่าอย่าทำให้ลูกสาวลำบากใจได้หรือไม่”

“เจ้ากำลังท้องกำลังไส้ จะให้เดินทางไกลเช่นนี้ได้ยังไง เดี่ยวหลานข้าก็หลุดออกมาทันพอดี”

“ท่านพ่อ แต่ข้ากำลังจะไปหาหลินฟางเพื่อขอคำแนะนำเรื่องการดูแลตัวเองอยู่นะ แล้วว่าจะให้นางตรวจดูด้วย”

เจ้าสำนักนิกซอแก็ตตัวไม่ออกจึงอ้างข้อสหายอย่างหน้าด้านๆ นึกในใจว่าต้องไปเตรียมบทพูดกับสหายรักและติดสินบนเหล่าเพิ่มอีกสักนิดสักหน่อย เมื่อเห็นผู้เป็นบิดายังไม่มีท่าทีเห็นด้วยจึงเอ่ยเสริม “ท่านพ่อ ข้าเครียดจะแย่อยู่แล้ว วันๆ พวกท่านเอาแต่ห้ามข้าไม่ให้ทำนู่นทำนี่ จนตอนนี้แม้แต่วิธีถือช้อนข้าจะถือไม่เป็นแล้วเสียด้วยซ้ำ ให้ข้าไปหานางเถอะ อย่างน้อยนางก็ช่วยคลายเครียดให้ข้าได้”

“แล้วเขาช่วยเจ้าไม่ได้หรือนั้นหรือ” คนเป็นบิดาหันไปมองลูกเขย เชิงถามว่าเจ้าหมอนี่ที่เป็นสามีของเจ้าใช้ไม่ได้หรืออย่างไร

“ก็มันไม่เหมือนกันนี่” เหวินเพ่ยเถียงข้างๆ คุณๆ นางอยากจะรีบวิ่งไปเกาะติดสถานการณ์น่าสนุกนั้นจะแย่ ทั้งยังห่างไกลจากเรื่องจู้จี้ของคนในสำนัก ทำไมคนพวกนี้ชอบขัดขวางความสนุกสนานของนางนั้

“เช่นนั้น ทำตามใจเจ้าเถอะ”

“ท่านพ่อ” ครานี้เป็นเทียนเหิงบ้างที่ร้องขึ้นมาอย่างไม่พอใจ

“แต่พาเจ้านี้ไปด้วย ตกลงหรือไม่ หากไม่ก็ไม่ต้องไป”

เหวินเพ่ยที่กำลังหัวใจฟองฟูเพราะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากเสียงจู้จี้ในสำนักเป็นอันต้องแปบลงทันใด เมื่อเจ้านี่ที่ว่าของบิดาคือสามีที่กำลังยิ้มขอบคุณท่านพ่อตาทางแวตาทาของนางเอง

แล้วมันจะต่างจากอยู่ที่นี่ตรงไหน เหวินเพ่ยอดคิดเสียไม่ได้ ทว่าก็ทำได้เพียงถอนหายใจและทำใจยอมรับอย่างผิดเพื่อน เอาเถอะ อย่างน้อยก็คงดีกว่าอยู่ที่นั่นละกัน

หวังเพียงว่าตอนนี้สหายรักจะไม่ได้เริ่มความบันเทิงโดยที่ขาดนางไปหรอกนะ

กริ่งๆ

เสียงกระดิ่งลมดังขึ้นแผ่วเบา ยามสายลมร้อนพัดพาเข้ามาในห้อง ร่างเล็กของผู้เป็นเจ้าของห้องกำลังขมกเขม่นอยู่กับตำราในมือ แผ่นหลังที่เคยเหยียดตรงบัดนี้คดโค้งลงเล็กน้อยเพราะความเมื่อยล้า แม้จะเหมือนกำลังตั้งใจจนถึงขั้นหมกมุ่นอยู่กับตัวอักษรเหล่านั้น ทว่ากลับปล่อยใจให้ล่องลอยไปตามกระแสความคิด ตัวอักษรที่สะท้อนในดวงตาคู่นั้นไม่ได้มีความหมายแต่อย่างไร

ผ่านมาสามวันแล้วหลังจากไปเยี่ยมเยียนพระสนมฮว่านเพยผู้เป็นพี่สาว แม้จะผิตคดไปเสียหน่อยที่อีกฝ่ายเหมือนจะพยายามเกลี้ยกล่อมเธอให้ขอยกเลิกงานแต่งงาน คนอย่างเธอนะหรือจะมีอะไรไปต่อกรกับโอรสแห่งสวรรค์ ต่อให้ไม่พอใจจริง มีหรือจะกล้าหันหน้าด้านขอเปลี่ยนตัวเจ้าสาว

เมื่อคิดแบบนี้เธอจึงปล่อยหูตึงเสียงหัวเราะในลำคอ ไม่ใคร่ดูถูกแต่เป็นตลกผิดที่ประเมินความโปรดปรานที่ฮ่องเต้มีต่อเธอสูงเกินไป สำหรับฮ่องเต้พระองค์นั้นเธอก็ไม่ต่างจากของเล่นแก้เครียดเสียเท่าไร

เรื่องทายาทมังกรจะซื้อตัวพระสนมได้ไหมหนอ

เธอได้แต่คิดแบบนี้ซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุดตั้งแต่วันที่กลับมาจากตำหนักอันเงียบเหงาแห่งนั้น แม้จะแต่งตัวหรูหราค่าแพงและสดใส่เพียงใด ทว่าก็มีอาจปิดกั้นความขมขื่นที่เพียรหลบซ่อนไว้ได้เลย ความขมขื่นที่พระสนมคนนั้นคงมิได้เตรียมใจไว้ตั้งแต่ต้น

หากเป็นพี่ชายผู้แสนเย็นชาคนนั้นรับรู้ว่าคุณมีสายเลือดเดียวกันคิดไม่ซื่อกับตนจะทำเช่นไรนะ

หลินฟางคิดพลางหมุนขวดเหล้าในมือไปมา เสียงของเหลวภายในกระแทบผิวขวดฟังๆ ไปก็คล้ายเสียงฮัมเพลง จนอดไม่ได้ที่จะหัวเราะและหยิบขึ้นจิบประหนึ่งกำลังรื่นรมย์กับความทุกข์ของตัวเอง โดยเฉพาะยามเปลอนึกไปถึงเรื่องราวในโลกเก่าด้วยแล้วนั้นความร้อนในดวงตาก็แผ่พุ่งออกมา บางครั้งกว่าจะรู้ว่าตัวเองโหยหามากเพียงใดก็เป็นตอนที่น้ำตาหนึ่งหยดได้

ตกลงกระทบกับโต๊ะเสียแล้ว

หากเป็นพี่ชายคนนั้น หากเป็นพี่หลงแล้วละก็ คงไม่มีทางมานั่งจิบเหล้าหลอกตัวเองเช่นเธอเป็นแน่ คนอย่างเขาแม้ในความทรงจำสุดท้ายจะกลายเป็นพี่ชายแสนใจดีที่เธอโหยหามาตั้งแต่เด็ก แม้จะจำภาพเขายิ้มแสนบิดเบี้ยวมาให้เธอ หยาดน้ำตาที่ไม่ต่างจากเพชรเม็ดงามร่วงหล่นลงมา และคำขอโทษที่สิ้นเครือ สิ่งเหล่านั้นช่างชัดเจนจนเจ็บปวด

เธอค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงอย่างแผ่มช้า หวังปล่อยให้ตัวเองที่หาทางออกไม่ได้ในปัจจุบันโลดแล่นไปกับความทรงจำที่แสนสุขเหล่านั้น

อดีตที่เธอเป็นเพียงหลี่เหมยฮวาที่ประสบอุบัติเหตุสาหัสจนนอนให้น้ำเกลือบนเตียงอันหนาแน่นในห้องพักระดับวีไอพี มองประธานบริษัทอสัทธิมทรัพย์ยักษ์ใหญ่ผู้เป็นพี่ชายที่นิ่งปกอแปปเปลี่ให้เธอกินด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่น

“พี่หลง เรื่องบริษัท พี่คงลำบาก...” เธอเอ่ยกับพี่ชายที่เงยหน้ามามองเธอด้วยดวงตาที่อ่อนลงกว่าในภาพความทรงจำ อ่อนลงจนเธอสงสัยว่าคนตรงหน้าใช่พี่ชายจริงๆ ของเธอหรือไม่

“น้องควรพักเรื่องพวกนี้ไว้ก่อนนะ”

เสียงทุ้มโอนอ่อนเอ่ยบอกเธอยังคงไม่สามารถขยับตัวได้อย่างใจนึก ริมฝีปากแห้งผากอ้ารับแปปเปลี่ขึ้นขนาดพอดีคำที่พี่ชายเป็นคนป้อนด้วยความเอ็นดู ตั้งแต่เด็กเธอไม่เคยถูกใครป้อนมาก่อน ทำให้หน้าของเธอร้อนเผื่อเพราะความกระดากอายปนเปไปกับความอบอุ่นที่เกิดขึ้นในหัวใจ

“แต่ว่า...”

“พี่รู้เรื่องนี้น้องทำแล้ว”

ดวงตาของเธอที่นอนไร่เรียวแรงอยู่บนเตียงเบิกกว้างขึ้นด้วยความตกใจ ยิ่งเห็นสายตาของคนที่ตนเรียกว่าพี่ชายยิ่งตกใจกว่าเดิม บ้าแน่ เธอรู้ได้อย่างไรกัน ก็เธอเป็นคนจัดการคนเดียวนี้ นักข่าวนั้นเธอก็จ้างมาจากต่างประเทศ เป็นมือหนึ่งเลยเชียวนะ ไม่มีทางจะสืบได้ง่ายๆ หรือ เธอในตอนนั้นคิด

ขณะที่เหงื่อคนโง่ค่อยๆ ไหลออกมา แม้จะมั่นใจว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่มีหลักฐาน แต่ก็ไม่อยากให้พี่ชายรู้เสียเท่าไร

“ขอโทษที่พี่มาช้านะ”

หลิหลางขอโทษครอบครัวเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่อีกครั้ง น้ำตาลูกผู้ชายเอ๋อคลอหน่วย แต่พยายามฝืนไม่ให้ไหลออกมา ดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยความเจ็บปวด รวากับต้องการจะพูดว่า เพราะความเห็นแก่ตัวของเขา บีบให้น้องสาวที่เต็มไปด้วยบาดแผลลงมือทำเรื่องโหดร้ายลงไป เขายังกล้าเรียกตัวเองว่า ‘พี่ชาย’ เช่นนี้ มันหน้าไม่อายเลยจริงๆ

คนป่วยกลืนน้ำลายขมๆ ลงคออย่างยากลำบาก ดวงตาที่เคยเบิกกว้าง หลบต่ำลงอย่างพยายามซ่อนน้ำตาตนไว้ ก่อนมองพี่ชายอีกครั้งแล้วแยมยิ้มออกมาอย่างขอบคุณที่เขาเอ่ยถ้อยคำนี้ออกมา เธอรู้นิสัยพี่ชายคนนี้ดี การที่เขายอมทิ้งศักดิ์ศรีซึ่งแบกไว้เต็มปาลงแล้วก้มหัวขอโทษเธอเช่นนี้ มันช่างเหนือความคาดหมายยิ่งนัก

“อีกไม่นานพวกตำรวจก็คงรู้” หลิหลางยิ้มฮาวเอ่ยด้วยรอยยิ้มปราศจากความเกรงกลัวที่อาจต้องถูกจับ มือใหญ่ของคนเป็นพี่เอื้อมมาบีบมือบางซีดขาวอันไร้เรียวแรงเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

“น้องสาว เรื่องนั้นพี่จัดการเอง น้องวางใจพี่ชายคนนี้เถอะนะ”

“พี่หลาง เรื่องแบบนั้นต่อให้เป็นพี่...” ก็คงไม่อาจหนีกฎหมายได้หรอก หลิหลางยิ้มฮาวต่อประโยคนั้นด้วยรอยยิ้มสมเพชตัวเองในใจ ตั้งแต่ตอนลงมือทำ เธอก็เตรียมใจที่จะติดคุกไว้แล้ว ดังนั้นต่อให้ติดคุกก็ไม่เป็นอะไรหรอก

ไม่เป็นอะไรจริงๆ แม้จะคิดแบบนั้น แต่ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในใจเหมือนเป็นสัญญาณย้ำเตือนบางอย่าง เพียงเหมือนสายตาไปสบตากับพี่ชายที่กำลังร่อนรน รอยยิ้มโล่งใจกลับปรากฏขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ ขอเพียงพี่ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วละ

“น้องสาว เรื่องแบบนั้นพี่จัดการได้อยู่แล้ว สมัยทุนนิยมเช่นนี้จ่ายเงินกับเส้นสายนิดหน่อย จากผิดก็กลายเป็นถูกได้โดยง่าย” หลิหลางกล่าวด้วย

ท่าทีของประธานบริษัทหนุ่มไฟแรงที่คุ้นเคยกับเรื่องสกปรกเบื้องหลังธุรกิจดี
ทำเอาเธอที่ควรเครียดหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ กับเรื่องที่ไม่ควรหัวเราะได้

“แล้วพวกลุงบ้า...”

“แม่จะสายเลือดเดียวกันกับเรา หากคิดทำร้ายเรา เราก็คงไม่จำเป็นต้อง
ออมมือหรอก” เสียงเย็นชาที่แสนจะคุ้นเคยของพี่ชายเอ่ย แต่เมื่อดวงตาแสน
เย็นชาสบเข้ากับดวงตาของเธอ มันก็รีบเปลี่ยนเป็นอบอุ่นและเต็มไปด้วย
รอยยิ้มทันที “น้องฮวา โลกนี้ยังมีเรื่องที่เบื้องหน้าดูสกปรก แต่ข้างในสกปรก
ยิ่งกว่าจนน้องคาดไม่ถึงอีกมาก บางคนครอบครัวเดียวกันยังสามารถฆ่ากัน
เพียงเพื่อสมบัติได้ เพราะแบบนั้นน้องอย่าได้ใจอ่อน หากแน่ใจแล้วว่าเขาเป็น
ภัยต่อเรา กำจัดได้ก็ต้องกำจัด”

ความเย็นชาจนหนาวเยือกทำให้เธอหัวเราะออกมา รู้สึกว่า ‘อ่า ท่าที
แบบนี้จึงจะเหมาะกับพี่ชายของเธอมากกว่า’ รวากับเขาจะเรียกสติได้ หรือ
นึกสมเพชเธอ จึงรีบกล่าวแก้ตัวด้วยน้ำเสียงร่อนรอนจนน่าขัน แต่อบอุ่นเสียจน
เธอสะกटक้นน้ำตาไว้ไม่อยู่

“แต่น้องฮวาอย่าเข้าใจผิด พี่จะไม่มีวันทรยศน้อง พี่จะไม่ให้น้องต้อง
เจ็บอีก เพราะฉะนั้นพักเถอะนะ”

คำตอบจากพี่ชายสายเลือดเดียวกัน ทำให้ตัวเธอในวันนั้นที่ไม่เคยเข้าใจ
อะไรเลยได้เข้าใจอะไรมากขึ้น

ไม่ใช่เพียงเธอที่มีบาดแผล พี่ชายเธอเองก็มีบาดแผลที่มองไม่เห็น
จำนวนไม่น้อยเช่นเดียวกัน

ร่างเล็กที่เอนตัวพิงผนังทั้งที่ยังหลับตาอยู่ยิ้มแฉ่งออกมายามภาพความ
ทรงจำนั้นจบลงและมีภาพอื่นแทรกขึ้นมาแทนที่ สายลมที่พัดเข้ามาในห้องช่วย
คลายร้อนให้เธอได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากลืมนาทีตอนนี้ล่ะก็ เธอคงได้ผลอ
ปโลยให้น้ำตาตัวเองสิ้นเปลืองไปโดยเปล่าประโยชน์อีกเป็นแน่ แม้จะเป็นช่วง
เวลาสั้นๆ แต่บทสนทนาของเธอกับพี่ชายเพียงคนเดียวยังคงแจ่มชัดและ
ติดอยู่ในหัวจนยากที่จะลืมมันไปได้ ก่อนจะลืมนตาแล้วต้องสะดุ้งสุดตัว

เมื่อสัมผัสได้ถึงความเป็นเยี่ยงที่นาบบริเวณแก้ม พอหันหน้าไปมองจึงพบ
สายตาดูๆ ของว่าที่เจ้าบ่าวผู้ชอบแหกธรรมเนียม

เขาห้ามบ่าวสาวเจอหน้ากันก่อนวันแต่งงาน ว่าที่เจ้าบ่าวของเธอก็ขยับ
มาหาจริง

“เจ้าเต็มอีกแล้ว” เสียงดุเดือดไปด้วยการตำหนิทั้งที่หน้าจะสร้างความไม่
พอใจให้เธอแท้ๆ แต่ไม่รู้เหตุใดหัวใจที่เคยหดหู่กลับรู้สึกอบอุ่นขึ้นจนทำได้
เพียงส่งยิ้มให้แขกผู้มาเยือน

เสวียหยางที่สังเกตเห็นความผิดปกติของร่างเล็กลูกพี่พระอีกฝ่ายที่พาด
กับพนักพิงเบาะๆ แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเจือความเป็นห่วง

“เป็นอะไรไป”

“อะไรที่ทำให้ถามแบบนั้น”

“แสดงว่าเกิดอะไรขึ้นจริง”

บทสรุปที่ทำให้หลินฟางต้องหัวเราะออกมา คู่หมั้นของเธอช่างรู้จักเธอ
ดีเสียเหลือเกิน ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย

“เรื่องตระกูลลู่ว่าอย่างไรบ้าง”

“ตระกูลลู่ว่างตัวเป็นกลาง”

เมื่อได้ฟังคำตอบของเสวียหยาง เจ้าของห้องที่เหม่อมองออกไปนอก
หน้าต่างเพลินๆ ก็เบือนหน้ากลับมามองเขาทันที เพราะไม่อยากจะเชื่อ ยิ่งฟังคำ
ย้ำแล้วซ้ำ ยิ่งอดไม่ได้ที่จะแสดงสีหน้าเหลือเชื่อออกมา

“ตระกูลลู่รับใช้ราชวงศ์มาหลายชั่วอายุคน ประวัติขาวสะอาดยิ่ง ไร้ซึ่ง
มลทินใดๆ”

“เป็นไปไม่ได้” หลินฟางคราวออกมาเบาะๆ เธอไม่เชื่อว่าคนที่วางยาให้
พระสนมคนอื่นแท้งจะเป็นหนึ่งในบุคคลที่มีประวัติใสสะอาดไร้มลทินดังที่
ได้ยิน นอกจากจะเก็บกวาดได้ดีเสียเหลือเกิน

“ข้าก็คิดเช่นนั้น”

เสวียหยางเห็นด้วยกับคู่หมั้น พลังหยิบขวดเหล้าที่นางวางไว้บนโต๊ะ

ขึ้นดื่มจนหมด คิ้วเข้มขมวดมุ่นเมื่อสัมผัสได้ถึงความร้อนไหลผ่านลำคอ

“ทำไมเจ้าดื่มเหล้าแรงขนาดนี้”

“คำตอบท่านก็ทราบได้อยู่แล้ว เหตุใดจึงถามขึ้นมาอีก”

หลินฟางตอบอย่างใจเย็น ดวงตากลมโตคูนั่นมีเพียงรอยยิ้มบางๆ वादผ่าน ทั้งสองสบตากันเนิ่นนานราวกับต้องการสื่อความนัยบางอย่าง จนกระทั่งร่างสูงเอ่ยทำลายความเงียบ

“เช่นนั้นเหตุใดเจ้าไม่เอ่ยเรื่องที่อยู่ในใจออกมา มันจะไม่ดีสำหรับเรา ทั้งคู่หรือ”

เสียงทุ้มนุ่มเอ่ย พยายามเกลี้ยกล่อมคนที่คิดจะแบกทุกอย่างไว้กับตัวอีกครั้ง หลินฟางทำได้เพียงมองคนที่มาเยือนแบบไม่มีสัญญาณเบี่ยงหน้าหนี ลึกพักก่อนถอนหายใจ ตัดสินใจเล่าปัญหาที่ตนประสบให้เขาได้รับรู้ ถ้าไม่บอกวันนี้เขาก็คงไล่ต้อนเธอไม่เลิกเป็นแน่

“ฮองเฮาพยายามใช้พระสนมฮวานเพยมาบีบข้า”

ดวงตาสีมรกตวาววับทันทีที่ได้ยิน ดูเหมือนจะถึงเวลาตัดหัวใครบางคนตามคำเตือนที่เคยให้ไว้เสียแล้ว เห็นแก่ที่นางยังเป็นที่โปรดปรานของฮองदै เขาจึงพยายามห้ามใจตนเรื่อยมา แต่เมื่อคิดมาทำลายงานแต่งของเขากับนาง เช่นนี้ เห็นทีการอยู่หนึ่งเฉยจะเป็นการเสียมารยาทมากเกินไป...คงต้องทำอะไรสักอย่าง

“ท่านคิดว่าประโยชน์ที่ว่า ‘เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ’ มันจะเป็นจริงแค่ไหน”

หลินฟางถามคนรักอย่างเหนียวแน่น คำของพี่ชายในภาพเก่ายังคงดังซ้ำในหัวราวกับต้องการตอกย้ำความเป็นจริงที่อยากจะมองข้าม

หากปิดตาลงข้างหนึ่งแล้วทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี มันก็คงจะดีไม่น้อย ทว่าความเป็นจริงคงมิอาจทำเช่นนั้นได้เลย ช่างน่าเหนื่อยใจเสียเหลือเกิน

คำกล่าวที่ทำให้คู่หมั้นหนุ่มชะงักงันไป ความนัยที่ซ่อนอยู่ในประโยคนั้นไม่ต่างจากคำบอกว่ นางคิดว่าพี่สาวของนางจะทรยศ เพราะแบบนั้นถึงได้ดูเหนื่อยหน่ายและท้อแท้อย่างนั้นหรือ

หลินฟางเข้าใจดีว่าการให้เขาตอบคำถามแบบนี้ในสถานการณ์เช่นนี้ คงจะกระอักกระอ่วนใจไม่น้อย จึงยกขาตบขึ้นมาส้นแล้วกอดเขาตัวเองไว้ เกยหน้ากับเขาแล้วเอ่ยต่อว่ามีได้ต้องการคำตอบจากเขาจริงจิงนัก

“ตอนที่ข้าสลบไปในภพนี้แล้วฟื้นในภพนั้น พี่หลวงเคยบอกข้าว่า ‘แม่จะสายเลือดเดียวกับเรา แต่หากคิดทำร้ายเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องอมมือหรือ’ แล้วยังบอกข้าอีกว่า ‘บางคน ครอบครัวยุคเดียวกันยังสามารถฆ่ากันเพียงเพื่อสมบัติได้ เพราะแบบนั้นน้องอย่าได้ใจอ่อน หากแน่ใจแล้วว่าเขาเป็นภัยต่อเรา ก่อจัดได้ก็ต้องก่อกำจัด’ ”

‘พี่ห้องคูนี่ผ่านโลกแบบไหนกันมา’ นี่เป็นคำถามที่เกิดขึ้นในใจของรัชทายาทหนุ่มหลังจากได้ยินคำสอนของพี่ชายว่าที่พระชายาซึ่งเหมือนจะกลายเป็นคติประจำใจนางในอีกไม่ช้า เขาเพียงปรายตามองร่างเล็กที่นั่งกอดเขาโยกตัวไปข้างหน้าและถอยไปข้างหลังไปมาเบาๆ รวากับตกอยู่ในห้วงความคิดของตนโดยไม่รู้ว่าในยามนี้ควรจะทำตัวเช่นไรดี

“หากเป็นภพก่อนข้าคงไม่ลังเลกับคำว่า ‘ก่อกำจัดได้ก็ต้องก่อกำจัด’ ของพี่หลวงนักหรือ แต่มาก่อนนี้เพียงข้านักภาพครอบครัวยุคที่จะเกิดขึ้นหลังจากนั้น...” ร่างเล็กหยุดโยกตัวไปมา ทำเพียงแค่ออดเขาตนหนึ่ง ดวงตาเหม่อมองไปยังภาพไม้แกะสลักขนาดกว้างยาวหนึ่งศอกที่แกะเป็นรูปสมมติในตระกูลฮว่าน ริมฝีปากสีชาดก็ขยับต่อราวกับสติไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว “ข้าก็ไม่กล้าลงมือเสียแล้ว จะไม่ให้ข้าใจอ่อนได้อย่างไรกัน ในเมื่อพวกเขาให้สิ่งที่ข้าใฝ่หามากมายถึงเพียงนี้”

คำว่า ‘ครอบครัวยุค’ ที่ตลอดดยี่สิบกว่าปีในภพก่อนไม่เคยได้สัมผัส ภาพนี้พวกเขาให้เธอได้สัมผัสมากเกินพอ มากเกินกว่าที่เธอเคยคาดคิดไว้

รอยยิ้มแสนเจ็บปวดคืบคลานออกบางๆ จนแทบมองไม่เห็น ทว่าคนที่มองหลินฟางมาตลอดหลายปีที่ผ่านมาและคอยอยู่เคียงข้างไม่ห่างไปไหนเพียงยกมือลูบศีรษะแผ่วเบาเป็นเชิงปลอบประโลม จนเธอทำได้เพียงซ่อนรอยยิ้มที่แสนจะเศร้าสร้อยของตัวเองไว้เบื้องหลังเข่าทั้งสองข้าง หลังจากนั้นทั้งห้องก็

กลับเข้าสู่ความเสียบบีกครั้ง ต่างคนต่างจมอยู่ในห้วงคิดของตนเองและไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นอีก

เมื่อกล่าวถึงสถานที่ที่บรรดาสาวงามพยายามแย่งชิงกันไขว่คว้า ภายใต
ฉากหน้าที่แสนจะสวยหรูเต็มไปด้วยพิษร้ายและวิธีสกปรกสารพัด คงไม่มีใคร
ไม่นึกถึงวังหลัง สถานที่ที่โหดร้าย หว่ากลับทำให้คนพยายามแย่งชิงมันมาเสีย
ให้ได้ ไม่ต่างจากหญิงสาวคนหนึ่งที่น่าว่างามหมดจดไร้สิ่งตำหนิ หากมีสิ่งที่
ชวนให้หมวดยกย่องมีเพียงใบหน้าสวยหวานที่ปิดเบี่ยงเพราะความไม่พอใจและ
เสียงกริรธรรงแหลมสูงที่พร้อมจะฉีกกระชากแก้วหูคนฟังอย่างโหดร้าย

“เจ้าจะบอกข้าว่า ท่านก๊วยอิงไปหาพระสนมฮว่านอย่างนั้นหรือ”

นางกำนัลที่คุกเข่าขอโทษพร้อมกับพึมพำทักท้วงอย่างแรงๆ ให้นายหญิงที่มี
สิทธิ์ขาดในชีวิตของนางด้วยความหวาดกลัว

“เหตุใดถึงไปหาพระสนมฮว่าน หรือนางนี่กสงสัยเรื่องนั้น”

นางครวญที่ตกแต่งเครื่องประทีปโฉมอย่างงดงาม กลืนน้ำหอมอ่อนๆ
ทำให้บุรุษได้กลิ่นหลงใหล รูปร่างออรชรสมส่วนเอนกายอยู่บนตั่ง มือเรียวยาว
ผล็องเภาเข้าปากด้วยท่าทางยั่ววน จนใครเห็นเป็นต้องกระโจนเข้าหาแล้วย้าย
นางเสีย ท่าทางที่จู้จี้ ก็เปลี่ยนไปจับพลันนั้นทำให้บรรดานางกำนัลต่างมองหน้า
กัน ไม่รู้ว่าควรกล่าวอะไรหรือไม่ในเวลาเช่นนี้

“พระสนมเพคะ”

เป่าเป้ย สาวใช้ที่ติดตามตั้งแต่ก่อนพระสนมสู่เฟยจะเข้าวังรีบเดิน
เข้ามากระซิบบอกข่าวสารบางอย่างที่ทำให้ดวงตาของโฉมสะคราญเย็นลง
มืองามโบกไล่ นางกำนัลคนอื่นออกไป ก่อนย้อนถามสาวใช้คนสนิทอีกครั้งเพื่อ
ความแน่ใจ

“เจ้าแน่ใจหรือว่าเป็นเช่นนั้น”

“เพคะ หม่อมฉันได้ยินมาเต็มสองหูเลยเพคะ แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น
ท่านก๊วยอิงก็เป็นที่รักของผู้ตกทุกข์ได้ยาก การจะทำลายนางอาจเป็นเรื่องยาก

เกินไป” เป้าเปี้ยเอ่ยบอกผู้เป็นนายที่ดูมีท่าทีไม่พอใจกับสิ่งที่ได้ยิน เมื่อแผนการที่อุตสาหวังมาเนิ่นนานถูกทำลายไม่เป็นท่า โดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ทำอะไรเลยเสียด้วยซ้ำ

ฮี้ ท่านก๊วยอิง กล้านักนะที่เอ่ยขอพระราชทานมงคลสมรสให้ตัวเองเช่นนั้น เพียงเพราะฝ่าบาทโปรดปรานก็อย่าผยองให้มากนักเลย โหมงามกัปปลายนิ้วหัวแม่มือตัวเองด้วยความริษยาเมื่อเห็นว่ามิคนได้ดีกว่าตน

พี่ชายมกมกของนางก็ทำงานได้ไม่ด้อย่างที่อวดอ้างเลยจริงๆ ช่างน่ารำคาญยิ่ง

เจ้าคนหนีการดูตัวพรรคนี้แหละทำให้องค์ชายทั้งหลายสนใจนางได้ อย่างไรก็ตาม โดยเฉพาะองค์ชายสาม เกล็ดมันนัก! แม้แต่คนที่นางหลงรักซึ่งไม่เคยชายตามองนาง กลับสนใจเด็กนั้นจนออกนอกหน้า ในวันประหารไท่ฮงไท่เฮานางเห็นสิ่งที่องค์ชายสามทำดี เล็บยาวจิกเข้าที่ฝ่ามือตัวเอง ดวงตาคู่งามทอประกายวาวโรจน์อย่างไม่พอใจ ต่อให้เจ้าได้แต่งงานกับองค์ชายนอกคอกนั้นจริง ข้าก็จะมีวันให้พวกเจ้าอยู่อย่างสงบสุข ยิ่งองค์ชายนั้นเป็นโอรสของพระสนมที่แย่งความสนใจของฮ่องเต้ไปจากข้าด้วยแล้ว พวกเจ้าต้องตายตกไปตามกัน! แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานที่กดไม่ให้แหลมสูงเกินไปอย่างพยายามระงับอารมณ์

“บอกพี่ชายข้าให้เตรียมแผนการสำหรับงานนำชาที่ข้าจะจัดขึ้นให้ดี”

“เพคะ” เป้าเปี้ยรับคำอย่างนอบน้อม

แค่เริ่มต้นเท่านั้น ข้าจะไม่มียอมให้พวกเจ้าพี่น้องตระกูลฮว่นและองค์ชายนอกคอกนั้นอยู่อย่างสงบสุขเป็นแน่ พระสนมคู่เพียบปบผลอิงเถาในมือราวกับจำลองเป็นหัวของคนที่ตระกูลฮว่นจนและแหลกเหลวความนี้วางมดวงตาคู่สวยหยาดเยิ้มทอประกายวาวโรจน์

พวกขวงหู่ขวงตาต้องโดนกำจัด!